

SETKÁVÁNÍ

List sborů Českobratrské církve evangelické
v Brně I a Brně II

Obsah

- 2 BIBLICKÉ ZAMYŠLENÍ: Tři mládenci a vladař**

Dušan Coufal

- 4 OKÉNKO DO STARŠOVSTVA**

Iva Květonová a Mariana Boudová

BYLO

- 6 Stručně z Brna II**

Markéta Páralová Tardy a Eva Kazdová

- 9 Noc kostelů na Rychmanově**

Michal Louda

- 9 Festival pod Špilberkem**

Zuzana Blažková

- 10 Závody a vtipy na Dyji**

Eliáš Juda Macek

- 12 Tábor podle Svítáku**

Benjamin Mandys

BLAŽKOV

- 14 Oáza klidu na Blažkově**

Jiřina a Beniamin Brindus-Simutovi

- 14 Pomáháme Rychlým šípům**

Ester Dobrovolná

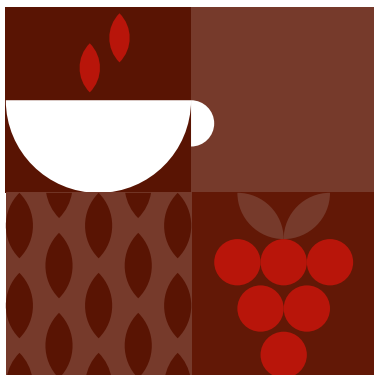
- 15 Boj proti kytkám**

Miriam Dobrovolná

- 16 Blahoblažkov**

Alžběta Kubíčková

- 18   **Proč mám Blažkov rád**
Radek Motzke
- 20   **DUCHOVNÍ PÉČE: Sbor a duchovní péče**
Ondřej Macek
- 26   **OKÉNKO K DĚTEM: Johann Georg Lumnitzer**
Iva Květonová a Iva Tůmová
- 30   **KURZY ALFA: Nejen o jednom výročí**
Ondřej Macek
- 34   **KŘESŤAN A: Kartotéka**
Ondřej Macek
- 39   **ŽILI MEZI NÁMI: O Jaromíru Procházkovi**
Jaroslav Vitek
- 41   **SETKÁNÍ: Téměř celý život**
Lenka Dobrovolná
- 50   **IMPULS: Ráno na Blažkově**
Iva Oukropcová
- 52   **Kalendář**

Tři mládenci a vladař

Píseň ze Svítá č. 266 Daniel

„Jestliže se nepokloníte, v tu hodinu budete vhozeni do rozpálené ohnivé pece. A kdo je ten Bůh, který by vás vysvobodil z mých rukou!“ Šadrak, Měšak a Abed-nego odpověděli králi: „Nebúkadnesare, nám není třeba dávat ti odpověď. Jestliže náš Bůh, kterého my uctíváme, nás bude chtít vysvobodit z rozpálené ohnivé pece i z tvých rukou, králi, vysvobodí nás. Ale i kdyby ne, věz, králi, že tvé bohy uctívat nebudeme a před zlatou sochou, kterou jsi postavil, se nepokloníme.“ Tu se Nebúkadnesar velice rozlítíl a výraz jeho tváře se vůči Šadrakovi, Měšakovi a Abed-negovi změnil. Rozkázal vytopit pec sedmkrát víc, než se obvykle vytápěla. **Daniel 3, 15—19**

A oheň je tak silný, že vojáci, kteří mladíky do pece vhazují, sami zahynou. Král pak s úžasem vidí, že v peci nejsou tři, ale čtyři postavy, které se volně procházejí uprostřed ohně, aniž by utrpěly újmu. Čtvrtá postava je popsána jako bytost podobná „synu bohů“ (v některých křesťanských výkladech je chápána jako anděl nebo předobraz Krista). Když jsou mladíci vyvedeni z pece, není na nich patrné žádné zranění.

Král poté veřejně vzdá čest Bohu. Vyhlásí, že nikdo nesmí svědčit proti němu, protože žádný jiný bůh nedokáže takto zachránit své služebníky. Nakonec zařídí, aby se mladíkům v babylonské zemi dobře dařilo.

K příběhu mám tři body k zamyšlení:

Král vládne lidem různých jazyků, ale jejich různost chce potřit. Navíc víra v odlišné bohy, kterou si národy společně se svým jazykem nesou, ohrožuje stát a účinnost vlády. Nejlepší je jen jedno státní náboženství! Víra se však nedá nařídit, vynucovat shora, víra přichází zezdola, z přesvědčení. Jinak nefunguje. Nedá se vynucovat státem, ale ani rodiči nebo prarodiči. Každý se pro Boha, pro Ježíše stejně nakonec musí rozhodnout

sám. Je to těžká cesta (oč jednodušší by bylo klanět se jako všichni ostatní), k víře ale žádná jiná nevede.

A taky — krutost vládců často pohlcuje i jejich věrné, jak to bylo s vojáky, kteří svázané Židy vhodili do pece sedmkrát rozpálenější než obvykle. Pýcha nebo také touha po pomstě rozpaluje plameny sedmkrát více. Je zde ale naděje: mládenci se bez úhony procházejí v pekelné výhni. Zázrak! Ve středověku sloužil tento příběh jako záruka magické ochrany před ohněm: pokud budou zmíněna jména oněch tří mláďenců, jejich prostřednictvím ztratí živeli svou moc. Ale já bych zázrak přece jen hledal jinde. Do pece byli vhozeni tři mládenci, ale je tam s nimi ještě jeden, „vzhledem podobný božímu synu“. Není podstatné, kdo to je. Důležité je vědět, že mládenci nejsou na své trápení, ba na svou smrt sami. Ti, kdo jsou věrní zásadám, pravidlům, přesvědčení, víře, nalézají pomoc při střetu se zlou vůlí. Vyžaduje to velkou odvahu jít do rizika, do neznámého, a hlavně počítat s tím, že si dobrým výsledkem nemůžeme být jisti. Zvlášť když je prognóza tak špatná...

A nakonec — Boží moc se může stát svědectvím i pro ty, kteří ji dosud neuznávali. Král jedná v emocích. Když uviděl vzpurné mládence, změnil se mu výraz ve tváři. Když zjišťuje, že se v peci procházejí, jako by se nechumelilo, žasne. Když vyjdou mládenci z pece jako vítězové, chce mít na jejich vítězství podíl. Dnes bychom řekli, že se chce s nimi vyfotit, aby na něm také něco z jejich úspěchu ulpělo. Král se však chová stále stejně: navzdory „zázraku“ znovu zase jen rozkazuje, přikazuje, nařizuje a hrozí, že kdo nebude ctít Boha tří mláďenců, bude rozsekán na kusy. Jinak jednat neumí. Na tento způsob myšlení — jít za tím, kdo zrovna právě vítězí — se ale spolehnout nelze. Případ mláďenců představuje i v tomto bodě pro nás velkou výzvu: při setkání s Boží mocí zcela změnit smýšlení, vnitřně se obrátit a možná tím i inspirovat své okolí.

Popravdě řečeno, jak nad tím uvažuji, jít cestou tří mláďenců není snadné. Ale doufám, věřím, že na té cestě nebudeme sami.

Hospodine, děkujeme ti, že přicházíš, když to čeká málokdo, a dáváš se poznat ve své moci — v moci těch, kdo jsou s těmi druhými. Amen

Dušan Coufal ■

Okénko do staršovstva

Setkávání presbyterů Brno I

Na poslední schůzi staršovstva 11. června jsme plánovali brigádu na vyklizení odpadu z věže Červeného kostela. Ujasnili jsme si program neděle 14. června, kdy nás navštívili přátelé z luterského sboru ve vídeňském Simmeringu. Vzali jsme na vědomí zprávu o chystaném repasu zbývajících oken na Zelené faře. Ještě ovšem bude potřeba zajistit, aby během prací nepršelo dovnitř — případně zakrýt okna. Také jsme vyslechli informace o postupu příprav na výměnu střešní krytiny na Betlémském kostele. Schválili jsme nákup nového mikrofону pro Červený kostel, takže nás snad konečně uslyšíte i v zadních lavicích. Nao-pak jsme neschválili dlouhodobý pronájem kostela pro laserovou show. Nejspíš by se tam nevešla technika. Nebo diváci. Nebo obojí.

Pěknou chvíli jsme věnovali průvodnímu dopisu k chystané revizi kartotéky. Po několika letech úsilí se nám totiž podařilo sesypat všechny členy na jedno místo do jednoho uživatelsky přívětivého programu. Byla to fuška. Během léta bychom rádi údaje aktualizovali, abychom například posílali narozeninová přání těm, kteří jsou mezi námi, a neoslovovali lidi jmény, která používali před dvaceti lety.

Kromě praktických věcí jsme se zamýšleli i nad jednou méně hmatatelnou otázkou: Je pro mě sbor srdcová záležitost, nebo spíš místo, kam si občas zajdu? Díky funkčnější přípravě jsme celou schůzi zvládli za hodinu a půl. A protože zbyl čas, mohli jsme si ještě chvíli jen tak povídat. Což bývá někdy stejně důležité jako všechna usnesení.

Iva Květonová ■

Setkávání presbyterů Brno II

Od vydání minulého čísla Setkávání se konala jen jedna schůze presbyterů Brno II, protože v prázdninových měsících pravidelné schůze staršovstva neprobíhají. Presbyteri se také rádi věnují plavkové a okurové sezóně. Ale jak si přečtete níže, i bez schůzí je pořád co řešit.

Na červnové schůzi jsme se opět věnovali tématu otevření konfirmační přípravy v tomto školním roce. V červnu k tomu proběhla i koordinační schůzka katechetek Elišky Tůmové a Jany Gajdošové s Evou Kazdovou a Davidem Sedláčkem. Výsledkem je, že konfirmák bude letos zahájen společnou schůzkou začátkem října, ale pravidelná setkávání budou mít děti z Tišnova a Brna už zvlášť v čtrnáctidenním intervalu. Obě skupiny bude vést David Sedláček, který i nadále bude naším administrujícím farářem. Víkendové akce ale budou organizovány pro konfirmandy z Brna i Tišnova společně. Nedělkáři ještě před prázdninami budoucím konfirmandům připravili a rozeslali osobní zvací dopisy, takže vše je připraveno, aby se od října mohlo začít.

V červnu jsme mimo jiné projednávali i jednu novou žádost o příspěvek z našeho sociálního fondu. V souvislosti s tím jsme podrobně diskutovali o pravidlech pro čerpání financí z tohoto fondu a shodli se na tom, že ještě bude dobré některá pravidla ve stanovách fondu upřesnit a rozepsat. Budeme se tomu dále věnovat na podzimních schůzích.

Pravděpodobně během listopadu nás čeká rekonstrukce obchodů. V plánu je výměna výloh a dveří a také instalace vzduchotechniky ve všech obchodech. Zároveň připravujeme i opravu uličního parteru, která bude zahrnovat nový fasádní nátěr s antigraffiti úpravou. V rozvojovém plánu jsme si před lety stanovili, že bychom chtěli zkrotit vizuální styl obchodů. V souvislosti s těmito opravami jsme tedy využili situace a během léta jsme otevřeli jednání s nájemci ohledně změny jejich vývěsních štítů a reklam na fasádě i oknech. Petr Dobrovolný navrhl novou podobu nápisů nad výlohami a okny obchodů a Dan Doubrava připravil manuál, podle kterého by se nájemci měli nově řídit. Já s Danem jsme následně obehli všechny nájemce a tyto návrhy jim představili a vysvětlili. Nebylo to úplně bez komplikací, ale vypadá to, že se se všemi stávajícími obchodníky dohodneme. Je tedy naděje, že nápis „Blahoslávův dům“ už nebude muset konkurovat například paprikám.

Farářská komise pokračovala v jednáních s kandidátem na prvního faráře našeho sboru Davidem Sedláčkem. Na červnovou schůzi komise jsme pozvali i Davida a projednávali jsme jeho případnou pracovní náplň a naše představy o dalším fungování sboru. Jednání se nakonec

protáhlo skoro na tři hodiny, ale bylo to velmi podnětné. V průběhu léta se taky vyjasnilo datum případného nástupu Davida do našeho sboru, mohl by to být srpen 2027. V neděli 6. září proběhlo v Blahoslavově domě představení Davida Sedláčka jako farářského kandidáta. Když bude vše probíhat podle plánu, mohlo by se v neděli 22. listopadu konat volební sborové shromáždění.

Na začátku prázdnin někdo hacknul naše webové stránky, což ještě umocnilo potřebu nového webu. Bohužel se web nedařilo dostatečně pročistit a zabránit opakovaným útokům hackerů, takže staré stránky nakonec musely být úplně odstaveny. IT komise pod vedením Honzy Fikejse tedy přes léto intenzivně pracovala na přípravě nového webu, který musel být zprovozněn, i když je zatím ve zkušebním a nedokončeném stavu. O dalším vývoji budete ještě informováni prostřednictvím sborových ohlášek.

Pokud by vás zajímalo podrobněji, co na staršovstvu projednáváme, nebo pokud byste měli nějaký podnět k řešení, určitě se na nás neváhejte obrátit buď osobně, nebo přes e-mail (staršovstvo-posta@blahoslavak.cz nebo mariana.boudova@blahoslavak.cz).

Mariana Boudová ■

Stručně z Brna II

Letní měsíce jsou obdobím, kdy pravidelný ruch a živost ve sboru na čas utichne a scházíme se jen při nedělních bohoslužbách. Rozjíždíme se na letní tábory, chalupy, na své soukromé, ale i společné dovolené.

Možnost strávit čas pospolu každoročně využíváme ve středisku na Blažkově. V červnu většinou na jeden víkend a v červenci na celý týden.

Letos této příležitosti využilo přibližně šedesát členů našeho sboru, z toho víc než polovinu tvořily děti. Na kratší dobu přijelo ještě dalších asi dvacet hostů. Děti při svých programech sledovaly, kudy vedly cesty apoštola Pavla a kudy putovalo evangelium až k nám. Dospělí na svých večerních programech hráli krátký kvíz, vyslechli si přednášku Dušana

OBRÁZKY ZE STARŠOVSTVA DÍL 15. „PARTER“

KDYŽ VZNIKAL STRATEGICKÝ PLÁN, DOSTAL SE DO NĚJ BOD, KTERÝ NIKDO NEBRAL MOC VÁŽNĚ. A JAKO VŽDY, JEDNOHO DNE NEČEKANĚ VYPLAVAL...

KRESLÍ: PETR D!
PÍŠE: ŽIVOT

JEDINOU NEVÝHODOU BLAHOŠLAVÁKU JE, ŽE VŮBEC NEVYPADÁ JAKO KOSTEL...

...MOC TOMU NEPOMÁHAJÍ VÝVĚSNÍ ŠTÍTŮ OBCHODŮ

JEDNOHO DNE PŘINESL LIBOR PODNĚTÍ, ŽE BY SE MĚLO NĚCO DĚLAT S DVERMI A VÝLOHAMÍ DO OBCHODŮ

...A JAKO OBVYKLE AKCE RYCHLE ZAČALA BOBTNAT. NICMĚNĚ...

.. STARŠOVSTVO SE ROZHODLO, ŽE JI SPUSTÍ. JENŽE, OBJEVILA SE CELÁ ŘADA KOMPLIKACÍ...

...KROMĚ JINÉHO KOMUNIKAČNÍ BARIÉRA

* „VŮBEC NEROZUMĚT ČESKY“

A JAK TO DOPADLO? VYHRÁLO STARŠOVSTVO A KULTIVOVANÁ GRAFIKA, NEBO NEHTY A PAPRIKY? DOZVÍTE SE ZA ČTVRT ROKU V SETKÁVÁNÍ NEBO NA MÍSTĚ

Coufala o Janu Nepomuckém, ochutnávali víno, zpívali a vedli rozhovory o předávání víry v rodinách. Přijel za námi náš administrátor a kandidát na faráře David Sedláček a slavili jsme všichni společně večeri Páně.

Přestože během letních měsíců v Blahoslavově domě vládne ticho přerušované bzučením hmyzu marně hledajícího cestu ven, kancelář nezahálí a věnuje se činností, na něž během celého roku nezbývá tolik času. Květa procházela kartotéku a také knihovnu. Já jsem se zase pustila do inventarizace mobiliáře. Kromě toho bylo zapotřebí připravit smlouvy na další školní rok. Víte, že prostory Blahoslavova domu každý pracovní den využije jeden z našich dlouhodobých nájemců? Nejvíce je zájem o Losův sál, který vyhledávají nejen muzikanti ke zkouškám a koncertům, ale konají se v něm besedy, taneční a divadelní vystoupení.

Celkově vzato zájem je nejen o vnitřní prostory, ale i o přilehlou zahradu. Tu si nedávno velmi oblíbila organizace Za sklem, která u nás nalezla příjemný azyl, ač v centru města, tak izolovaný od ruchu ulic.

A v září se zase sborový život díky Bohu rozběhne na plné obrátky.

Markéta Páralová Tardy a Eva Kazdová ■

Tradiční pokostelové foto účastníků blahoslaváckého týdne na Blažkově

Noc kostelů na Rychmanově

V rámci Noci kostelů byl pro veřejnost otevřen i náš kostel v Rychmanově. Z programu si návštěvníci mohli vychutnat výstavu s tématem „Odvaha pohledem mladých“ či poslechnout koncert uskupení Tónika. Pro nejmenší návštěvníky zase naše mládež připravila tvořivý koutek. Děti mohly popustit uzdu své fantazie s plastelínou, při kreslení fixami na šátky anebo se nechat potetovat přírodní barvou na tělo. Atmosféra celého večera byla moc příjemná. Kostel vyloženě zval dovnitř, tetování nakonec vzájemně využili i někteří rodičové a velkého úspěchu se dočkaly levandulové koláčky: rozdaly se všechny natištěné recepty. Všem zúčastněným děkujeme za jejich čas.

Kdo bude mít za rok chvíli nazbyt, je v rychmanovském kostele srdečně vítán!

Michal Louda ■

Festival pod Špilberkem

Malý Práter. Kdysi výletní restaurace, nyní název již třetího ročníku malého festivalu, který zve všechny k oslavě založení Betlémského kostela, jenž na místě zaniklé občerstvovací stanice stojí.

Malý Práter je příležitost otevřít kostel a zahradu a pozvat k bohoslužbě, rozhovoru, občerstvení, poslechu, tanci. Zváni jsou mladí, senioři, ti mezitím, evangelíci, neevangelíci, sousedi i náhodní kolemjdoucí.

Bohulibá akce začíná bohoslužbou, kterou letos vedla Iva Květonová, na varhany a klavír doprovázel Standa Heller.

Hudební produkci na zahradě zahájilo uskupení Betsaida — duo Bětky Slámové a Ady Švestkové. Kytara, klávesy, flétna, zpěv. Chytré texty i melodie, navarovská nálada, mladá energie.

Holky vystřídali kluci se skupinou Tingltangl. Personálně se do velké míry jedná o průnik s členy kapely Poletíme, ale tahle partička hraje písňě divadla Semafor. A hraje je skvěle. Písničky Suchého a Šlitra jsou geniální samy o sobě, navíc kapelu tvoří skvělí muzikanti, kteří je interpretují věrně, a přitom osobitě a přirozeně.

Nutno zmínit, že zvuk a osvětlení letošního ročníku byly skutečně profi a zajistily, že ve svažitém prostoru zahrady, který sloužil jako hlediště, šlo jasně slyšet každé slovo a každý tón.

Účast byla hojná, limo bylo, popcorn byl, chleby byly, pivo bylo (chvíli), veselo bylo a i skrz počasí na nás Hospodin obrátil svou tvář. Pršelo den předtím i den potom. Ale v den akce bylo nebe modré, slunce zář, horký letní den a na nějakém okně určitě seděla kočka.

Zuzana Blažková ■

Závody a vtipy na Dyji

Dne 22. června jsme se ve složení mládeže prvního brněnského sboru a jednoho hosta z miroslavské mládeže vydali na vodu. Doprovázela nás sestra farářka Iva Květonová, role vedoucího výpravy se ujal Marek Baláš a asistenta mu dělal jeho syn Ondřej. Vyjeli jsme v úterý dvěma auty směrem na Znojmo. Cesta byla velmi klidná a rychlá. Do cílové destinace jsme dojeli v brzkém dopoledni, rychle jsme se porozhlédli po znojenském kempu a půjčili si lodě.

A mohlo se jet! Lodě sklouzly na hladinu Dyje a vyrazilo se. První úsek plavby byl velmi klidný, až nudný. To se však změnilo ve chvíli, kdy jsme dorazili k prvnímu jezu. Začali jsme ho postupně sjíždět, jedna loď za druhou, až přišla řada na sestry Justýnu Květonovou a Jael Mackovou. Ty byly popostrčeny k hraně jezu a začaly klouzat dolů. Ve chvíli, kdy se před dotkla hladiny pod jezem, se do lodi nahrnula spousta vody, což vedlo k vyklopení obou členek posádky. Situaci naštěstí ve zdraví přežily, za pomoci ostatních vylily z lodi vodu a mohlo se pokračovat.

Plavčíci na Dyji, v popředí žlutá loď

Další část cesty se nesla ve znamení nekonečného závodění. Ostatní posádky však na plné čáře rozdrtil tým kapitána Eliáše Macka a jeho háčka Daniela Oukropce. Po zhruba dalších dvou hodinách výprava dorazila do cíle. Členové se postupně osušili, převlékli a šlo se na autobus.

Po cestě autobusem jsme si ve Znojmě nakoupili a pak zamířili do kempu na skromnou večeři. Po ní jsme se vydali na obhlídku centra Znojma. Průvodce nám dělali sourozenci Sedláčkovi, kteří tam chodili do školy. Po prohlídce města jsme se vrátili do kempu a ulehli ke spánku.

Druhý den ráno jsme se auty vydali na místo, kde jsme předchozí den nechali lodě. Cestou jsme se ještě stavili na jednom místě z minulého dne, protože si tam jeden nejmenovaný člen výpravy zapomněl boty. Naštěstí tam stále byly, čímž se celá situace vyřešila.

Jakmile jsme dorazili k lodím, hned jsme vyrazili na vodu. Cesta byla klidnější než předchozí den, zato jsme projížděli krásnou přírodou. Celou plavbu provázela únava z náročného včerejška, ale i přesto cesta rychle ubíhala.

Po celý den nás svými řečmi bavil Ondřej Baláš — například vyprávěním o traktorech, což jsme ocenili jako velmi přínosné. O zábavu se staraly také vzájemné srážky a vodní bitvy. Nakonec jsme v kompletním složení úspěšně dopluli do cíle.

Tam jsme museli chvíli počkat, než pro nás přijeli Iva s Markem. Dlouhou chvíli nám opět zpříjemňoval Ondřej, tentokrát hádankami. Například: „Má to čtyři kola a jezdí to po poli, co to je? Traktor? Ne, přece letadlo.“

Smích nám přerušila až příjíždějící auta s Ivou a Markem. Rozloučili jsme se a vydali se zpět domů.

Vodu jsme si všichni užili a odnesli si spoustu krásných společných vzpomínek.

Eliáš Juda Macek ■

Tábor podle Svítáku

Poslední červencový týden patřil opět sborovému táboru v Pusté Rybné. Celkem jednadvacet dětí ve věku od sedmi do čtrnácti let utvořilo tři týmy, ve kterých celý týden soutěžily. Téma tábora i soutěží tentokrát nebylo jednotné pro celý týden, ale na každý den zvlášť — program jsme připravili na šest různých písní ze zpěvníku Svítá. Kromě krátkého historického kontextu jsme je propojili hlavně s biblickými příběhy, ke kterým byly napsány. Děti tak jednak měly pestřejší program, hlavně ale měly možnost naučit se písně zpaměti, což se hodilo hlavně mladším, kteří zpěvník tolik neznají.

Kromě šesti hlavních odpoledních her jsme připravili nespočet kratších her, dílniček, soutěží, sportů a k tomu jeden výlet, jeden výsadek a jednu slavnost. Spousta dětí se zná z předchozích let a my věříme, že využijí příležitosti a opět se s nimi příští rok potkáme!

Benjamin Mandys ■

Blažkovské léto

Několik následujících článků spojuje místo činu. Blažkov. Můžeme se na ně naladit výpověďmi dětí, vedoucích táborů či členů sborů, které pro nás sesbírala Markéta Páralová Tardy, tč. kuchařka na táboře pro starší děti.

Když se řekne Blažkov, vybaví se mi...

tábor — letní dovolená — brigáda — jídelna, zpěv a praskání dřeva v krbu — chatky, ve kterých, když nemáš dobrej spacák, je ti zima — lidi, kamarádi — ticho a klid, který ve městě není — příjezdové cesty (mám vysoký podvozek, takže si to užívám)

Na Blažkov jezdím, protože...

se účastním tábora — chci pomoci na brigádě — se setkám s lidmi, který po celý rok nemám šanci vidět — tady najdu prostor pro zajímavé rozhovory — tady můžu svou víru žít jinak než ve městě

Z Blažkova si s sebou odvážím...

vzpomínky a zážitky — dobrou náladu — vzpomínku na Pavla zavřeného v kadiboudě — nový přátelství — odřený ruce, mozoly, ale i pocit z dobře udělané práce — nově naučený písničky

Výletníci z prvního sboru na blažkovské víkendovce

Oáza klidu na Blažkově

Po roce jsme se opět sešli na jarním víkendovém pobytu na Blažkově. Je to oáza klidu, kam každý z nás přijíždí se svými starostmi i očekáváními, ale odjíždí s plným srdcem.

Už při příjezdu vás přivítá vřelá tvář a pomůže vám najít zázemí. Zatímco děti si hned užívají získanou svobodu, dospělí se noří do prvních rozhovorů. Jakmile se zešeřilo, všichni jsme se sešli, abychom se lépe poznali. Celý den pak v naprosté harmonii dozněl nad Svítákem.

Po klidné, chladné noci a načerpání sil do nového dne čekal nejen na děti poutavý biblický příběh. Poté přiložil ruku k dílu každý, kdo mohl, a společně jsme se pustili do údržby a zkrášlování Blažkova. Když bylo hotovo, dospělí se sešli u přednášky, zatímco pro děti byl připraven jejich vlastní program. Odpoledne nás příjemně unavil společný výlet okolní krajinou a sobotní večer jsme uzavřeli komentovanou prohlídkou fotografií s následnou diskusí.

V neděli jsme hned po snídani vyrazili na bohoslužby do Nového Města na Moravě, kde se děti s radostí zapojily do místní nedělní. Pak už zbývalo jen uklidit tábor a pomalu se rozjet k domovům — naplnění vnitřním pokojem a hřejivým pocitem, že někam patříme.

Jiřina a Benjamin Brindus-Simutovi ■

Pomáháme Rychlým šípům

Na blažkovském táboře pro mladší děti jsme měli téma: Rychlé šípy.

Vedoucí nás rozdělili do skupinek, v nich jsme si měli vymyslet název a vlajku. Pojmenovali jsme se: modrá — Prostřelení banáni, červená — Červené pandy, oranžová — Ohniví draci, zelená — Ostří krokodýli, fialová — Super fialky a žlutá — Zlatá hvězda.

Taky jsme dostali kšiltovky (podle barvy našeho týmu) s nápisem Blažkov.

V týmech jsme hráli různé hry, abychom pomohli Rychlým šípům: sbírat míčky ve Dvorcích, psát Tam-Tam, odposlouchávat Vontskou radu, zachránit Losnu, najít ježka v kleci a pomoci Losnovi vyhrát souboj proti Mažňákovi.

V neděli (sedmého dne tábora) jsme šli do kostela a potom jsme hráli turnaj v přehazce.

Na konci tábora jsme dostali na památku krátký komiks s názvem: Rychlé šípy na Blažkově.

Ester Dobrovolná ■

Boj proti kytkám

Na začátku, když jsme přijeli, jsem se bála. Jiní lidé, jiné téma. Předtím jsem jezdila na mladší Blažkov, na starším jsem byla poprvé. Myslela jsem si, že starší děcka budou trochu zlí. Ale pak jsem zjistila, že to tak vůbec není. Všichni na mě byli moc hodní. Když jsem něčemu nerozuměla, vždycky mi pomohli.

Téma bylo: Den trifidů. To jsou veliké kytky, původně vypěstované pro zemědělské a užitkové účely. Jenže potom se zjistilo, že se mezi sebou dokážou dorozumívat a mají uvnitř květu jedovaté žahadlo. Jednu temnou noc prozářilo tisíce padajících hvězd. Spousta lidí se na ně přišla podívat. Ale když se na ně podívali, oslepli...

Při táborových hrách jsme bojovali proti trifidům a starali jsme se o své slepce. Vyzkoušeli jsme si, jaké to je vůbec nevidět, a přitom si zachraňovat život!!!

Taky jsme o tom zpívali v táborové hymně (na melodii Tři kříže):

A tak kryj mi záda, kamaráde můj,
přišla noc, kdy není radno spát.
S vírou dojdeš dál, tak bojuj stůj co stůj
za lidstvo — my nemůžem to vzdát.

Miriam Dobrovolná ■

Blahoblažkov

Blažkov pro nás začal, už když jsme jeli s transpíkem a velkou posádkou nakoupit nebo nejpozději když jsme hned po příjezdu začali chystat suroviny na nedělní svíčkovou. Do toho přijížděli další, děti běžely na pís-koviště, prostě pomalý sobotní začátek, který vrcholil večer u buřtů.

Bohoslužbou nám v neděli posloužil Michal Marek, Ondra Maňák roz-jásaně zahrál na harmonium a Mariana s Jakubem dovalili pokostelové kafe a buchty. Děkujeme všem! Ačkoliv technický popis toho, co se na Blažkově děje, je každý rok velmi podobný, nechci opominout tu radost, že jsme se ve zdraví potkali, že je tu pořád les (i když se proměňuje), že i přes vedro teče v umývárce ledová voda, že je tu náš čas a prostor, ve kterém kvetou vztahy, hrají se deskovky a jsme prostě spolu mnohem víc a hloub než v neděli na kafi po bohoslužbách.

Dost se nám taky proměňuje složení tábora: zatímco před pěti lety se na písku batolilo patnáct dvouletáků, teď je velká skupina školních dětí. Batolat ubylo, ale stále je máme! S postupem času už výprava k řece není celodenní výlet, ale často i samostatná výprava děcek 6+, kteří jdou objevovat raky a své vlastní dobrodružství.

Díky tomuto věkovému posunu jsme ve středu vyrazili na hrad Pernštejn, kde jsme absolvovali prohlídku. Letos jsme ale plně obsadili jak dětskou, tak dospěláckou, kterou s přehledem zvládli všichni starší osmi let. Vzhledem k velkému suchu a vedru jsme několikrát dojeli i na koupák do Rožné a patřičně si ho užili. Tolik salt, šípek a bomb do vody jsem pohromadě dlouho neviděla. A odvážili se i někteří dospělí!

Highlight každého tábora je celotáborovka. Letos jsme na Blažkově putovali s apoštolem Pavlem, objevovali jazykové bariéry i Boží cesty a záměry. Byli jsme dokonce vysvobozeni z vězení! Patří tu velký dík všem, kdo tenhle program vymysleli, nachystali a zorganizovali.

V úterý dorazil David Sedláček a děti upekly chlebové placky. Večer jsme právě s Davidem dlouho do noci diskutovali o tom, co pro nás znamená vychovávat ve víře naše děti a jak jsme k ní a v ní byli jako děti vychováni my sami. Silná diskuze. A po tom všem proto mohla ve středu

ráno být společná večeře Páně. Byl to velký zážitek, zvláště pro děti — mnohé z nich mohly chleba a šťavu přijmout poprvé. Ale i pro rodiče, kteří dostávali připomínku Kristovy poslední večeře vyrobenou rukama svých dětí.

Odpoledne tradičně patřila rukodělkám, Alča Peterková zorganizovala výrobu barevných lucerniček. Velkou novotou byla linorytová dílna pod vedením Petra Sochy a Elišky Tůmové. Spousta větších i malých lidí odjížděla domů s vlastním linorytovým obrazem.

Pod vedením Lenky Dobrovolné probíhala taky hudební dílna — naskoušeli jsme chvály k večeři Páně a tréninku jsme dali tolik, že se do

Liturgie a prostřený stůl blažkovské večeře Páně

mnohých účastníků otiskl se značnou razancí. Naše děti si je ještě dnes vyzpěvují u čištění zubů (tolik k té evangelické výchově).

Na čtvrtední večerní dospělácký program přijel Standa Heller a provedl nás báječným koštem vína. Doporučujeme příští rok zajet aspoň na tento jeden večer — vlastně noc. Bylo to skvělé.

A skvělého bylo ještě mnohem víc — procházky k řece, večerní kytary a diskuze na večerních programech, jednotlivé rozhovory na dekách nebo u kafe v jídelně. Možnost potkat se a zastavit s lidmi, se kterými se jindy míváme. Koprovka, kterou jsme tu loni vařili ještě naposledy s Klárou. Letos jsme na ni aspoň mysleli. Mnoho setkání, sdílení radostí i strachů a sem tam hovor o víře, Bohu, o tom, jak to s Ním máme my, jak naše děti a jak nám to jde nebo nejde vést tudy, kudy to považujem za dobrý. To všechno na Blažkově letos bylo. Díky všem, kteří to umožnili, a díky Pánu Bohu.

Alžběta Kubíčková ■

Proč mám Blažkov rád

Na jaře jsme se zeptali syna Františka: „Chtěl bys jet zase na Blažkov?“ Odpověď byla jednoduchá: „Ano, budou tam děti, bude povídání.“ Já a Bohdana jsme se těšili na totéž: na lidi a povídání s nimi. Protože Blažkov je hlavně společenství.

Stáváme se jeho součástí, i když to není jednoduché. Dodnes přesně nevím, kdo je můj rodič, dítě či vnouče, i když některé rodokmeny se mi vyjasňují. Já s Bohdanou jsme naplaveniny z jiných částí země, takže ve sboru nemáme příbuzenstvo, hledáme zde kořeny. Díky otevřenosti některých lidí a skvělým farářům se to daří.

Blažkov je také místo, kde to pro nás začalo. Před dvěma lety jsme se brali odvahou a přijali křest v Bobruvce. Od Ondřeje Macka a Ivy Květonové s duchovní podporou našich milých kmotřů, Ivy a Honzy Oukropcových. Vzpomínka na ten okamžik je silná a vrací se, když se ponořím do potoka kdekoli jinde.

Společné foto, tentokrát před heraklitzkou

Blažkov ukazuje, že ve víře se dá žít od rána do večera. A nic důležitého nezameškat. Někdo moudrý vymyslel, že se zde střídá duchovní život, práce i zábava. Líbí se mi, jak Iva s Ondřejem přibližují víru dětem při ranním biblickém vyprávění. Tehdy mám pocit, že chápu, prožívám a nic mi neutíká. Pak se zvědavostí zapluju na hloubku v biblických hodinách pro dospělé. I když tam chápu už méně.

Je fajn, že po jejím skončení umíme jít do montérek, abychom přišroubovali, co upadlo, a vysekali, co zarostlo. Někteří předvádějí opravdu velké výkony, klobouk dolů.

Asi největší radost mám z toho, že Blažkov funguje mezigeneračně. Spojuje nejmenší děti, dospívající i ty nejzasloužilejší z nás. Obzvláště obdivuju mladé, kteří by mohli svůj čas strávit jinde: na rande, na internetu, na dalekých cestách — a místo toho dělají program pro děti a pomáhají s kdečím. Možná to dohánějí v noci. Co slyším, tak velmi málo spí.

Škoda že je Blažkov jen týden v roce. Přemýšlím, jak si po blažkovsku zařídit všední den. Usadil mne syn František, protože druhý den po návratu řekl: „Tati, zdálo se mi, že předávám svou evangelickou víru spolužákům.“

To místo prostě působí.

Radek Motzke ■

Co to je duchovní péče a jak se ve sboru děje

Už nevím přesně, v jakém kontextu, ale padla u nás na staršovstvu právě tato otázka: Co to je vlastně duchovní péče a jak ji ve sboru děláme?

Pro mě je duchovní péče bytí spolu na cestě, kdy věříme, že nejdeme sami, ale někde poblíž je i Bůh. Bytí spolu, protože nikdo nejde sám a nikdo nemá být moc sám. Na cestě, protože život je pohyb.

Nemám rád slovo pastorační, pastýřská péče. Myslím, že pastýř je jeden (Ježíš) a mezi námi lidmi by to nemělo být rozděleno na ty, kdo vedou, a na ty, kdo jsou vedeni nebo se nechávají vést. Duchovní je lepší — je v tom odkaz k Duchu, který dává sílu, otevírá oči, osvěžuje, zneklidňuje... Ale trochu mám problém i se slovem péče, protože: Kdo chce, aby o něj někdo (dlouhodobě) pečoval, a kdo chce jen pečovat?

Říkal bych tomu spíše souputnictví. Lidé jdou společně. Nikdo první před druhým. Žádný není dlouhodobě nesen. Tempem se sobě navzájem přizpůsobujeme. A aspoň jeden z putujících ví, doufá, že nejdeme sami, že je s námi Někdo třetí.

Ten třetí (Bůh, Duch svatý) pro mě (třeba v rozhovoru) není nástroj. Nepoužijeme Ho na vyřešení problému. Není to argument, odpověď. Je to přítomnost, síla, moc, které jsme otevření. Modlitba, společné ticho, požehnání. Je to Bůh, který se namočil do světa, jeho blízcí se na něj vykašlali, ví, jaké je to umírat.

Duchovní péče není terapie. Terapeutická práce má jiný odborný rámec; není to kázání, instruktáž ani vedení ve smyslu „já vím, ty se uč“. Není to ani moralizace, ani evangelizace.

rozhovor

Když lidé slyší spojení „pastorační rozhovor“, představí si podle mě „rozhovor s farářem/farářkou“, něco hlubokého a vážného. Vyplývá to z toho slova pastor-ační.

O faráře/farářku by však primárně nemělo vůbec jít. Žádný farář/farářka není v každém domě, u každého lůžka, na každé chodbě, u všech stolů při kafi po bohoslužbách.

Vyznáváme všeobecné kněžství všech věřících, což znamená, že každý pokřtěný/každá pokřtěná má v církvi plnohodnotnou odpovědnost. Lidé ve sboru nejsou „klienti“, „ovečky“, „farníci“. Jsou také „služebnice a služebníci“. (Ale ne ve smyslu pomocníci faráře či farářky.)

Myslím, že ve sboru máte šanci najít někoho, kdo vám bude blíž, bude vám víc rozumět, bude mít podobnou zkušenost (než farář/ka). Navíc to dělá sbor propojenější. Lidé v něm jsou méně osamělí, méně závislí na profesionálech, sbor je společenství, ne shromáždění jednotlivců.

Duchovně pečující rozhovor často nezačíná jen tak, že si o něj řeknete. Začíná tím, že někoho potkáte po bohoslužbách a on na otázku „jak se máš“ místo obvyklého „dobře“ řekne: „Popravdě řečeno, je to teď na ho-“. A vy to můžete nechat plynout, říci: „No, snad to brzy bude lepší.“ Nebo se můžete na chvíli (mentálně i tělesně) zastavit a říci: „Povídej, mám čas...“ Ostatně, už ta sama otázka na druhého, je-li míněna vážně a s ochotou unést jakoukoli odpověď, je důležitá, nesamozřejmá.

To „mám čas“ je první akt duchovní péče. Nebo možná je prvním aktem chtít si všimnout člověka, který chodí kolem už desetkrát přečtených nástěnek a doufá, že se s ním někdo dá do řeči.

Jeden z mých momentálně nejsilnějších zážitků (z doby, kdy jsem se ocitl v posteli, na nemocenské) je, že se mě lidé začali ptát: „Jak se máš?“ Pro mě bylo vlastně dost těžké ono otočení rolí. Když jsem to posledních osmnáct let byl spíš já, kdo se tak ptal, kdo se pokoušel „pečovat“. Sám jsem tedy evidentně propadl tomu modelu, o kterém se výše vyjadřuji kriticky.

co si při rozhovoru pohlídat

Když ten rozhovor pak skutečně proběhne, u kávy, na chodbě, v autě, v hospodě, doma, je dobré si „něco“ vědomě pohlídat.

Méně mluvíme, víc nasloucháme. Je to těžké, protože, když nám je trapno, často mluvíme. Když nevíme, co říci, mluvíme. Když chceme pomoci, mluvíme. Když jsme unavení, nežřídká (alespoň já) mluvíme.

Otázka „Jak to bylo?“ rozhovor spíše otevírá. Otázka „Proč jsi to udělal?“ zavírá. Otázka „A co cítíš teď?“ je nabídka. Rozdíl není v gramatice, ale v tom, jestli naše otázka slouží druhému, nebo naší zvědavosti, našemu plánu, „diagnóze“, která se nám v hlavě rozjíždí.

Mlčení je v naší kultuře nepřírozené a mnozí ho neumíme unést. Ale desetivteřinové mlčení po něčí bolavé větě „udělá“ občas víc než hodina dobře míněných odpovědí. Ne proto, že mlčení něco říká, ale proto, že nezavírá to, co se právě otevřelo.

Kolik „dobrých rad“ vám v životě ve skutečnosti k něčemu bylo? A kolik blbých, zraňujících, trapných, vlezlých, nenaslouchajících a neinformovaných jsme jich dostali? A možná občas byly i nějaké cenné, ale stejně jsme si na „to“ museli přijít sami.

Věta „Já bych na tvém místě...“ zní jako solidarita, ale skoro vždy je v ní jen nepokoj toho, kdo radí. My nejsme na jeho místě. On není na našem.

A když už jsme se začali ptát, proč do toho vkládáme příběh o sobě, svých dětech, a otáčíme tak pozornost k sobě?

Je hodně svůdné mluvit o druhých, posílat o nich historky i jako dobře míněné příklady dál. Jenže také velmi potřebujeme, když něco o sobě druhému říkáme, cítit se bezpečně, mít jistotu, že se to nedostane dál, že se to neotočí proti nám...

poznámka

Aby to nezapadlo: myslím, že oba s Ivou jsme moc rádi, když v někom vzbudíme důvěru, a on si nás vybere jako partnery v rozhovoru, „objedná se“ na faru, pozve nás na návštěvu. Je to možná jedna z těch nejdůležitějších složek naší služby, v tomto kontextu opravdu služby, nikoli práce. A oba jsme nespokojení, když máme v diáři jen ty pravidelné programy a úředničiny, pro které „musíme“ rozhovory a návštěvy oddalovat.

Mám pocit, že ve městě jsou návštěvy hlavně časově dost náročné. Ale čas na rozhovor si uděláme. Jen to někdy funguje trochu na principu, kdo hlasitěji vykřikne, tomu se dostane pozornosti.

A oba to máme tak, že z rozhovorů také čerpáme, přijímáme, jsou pro nás i zdrojem radosti, obohacení. Úplně ta nejhorší věta, kterou jako farář fakt nechci slyšet, zní: „Vy toho máte pořád moc, já jsem vás nechtěl/nechtěla otravovat.“ (Je nám líto, že vypadáme uhoněně, že toho máme moc a někdo to přečte tak, že nás raději nebude otravovat.)

Zároveň stále platí to již zmíněné. Sním o církvi, která bude fungovat jako solidární společenství, kde se o sebe můžeme vzájemně opřít a faráře k tomu nebudeme potřebovat.

duchovní péče není jen rozhovor

Přijde mi ovšem důležité říci, že duchovní péče ve sboru nejsou jen rozhovory.

Děje se při bohoslužbách, když zpíváme s lidmi, kteří se také trápí, také věří a pochybují; když z kázání, při požehnání zaslechneme něco, co „jsme zrovna potřebovali“; když se společně konkrétně v modlitbě přimlouváme za nemocného. Je i v oznámeních, když zmiňujeme, co se ve sboru děje a čemu věnovat pozornost.

Děje se, když se setkáváme nad textem Bible (na biblické, mládeži, dorostu, Čtvrtku!, Mezičasu atd.) a každý z nás v něm slyší něco trochu jiného a sdílí to s druhými. Obohacuje druhé o svou zkušenost s Pánem Bohem, o svou životní zkušenost.

Děje se na Blažkově, na výletě, když nás někdo rozesměje, když zakusíme, že je nám někdo blízko a stojí o nás.

Děje se, když někomu prakticky pomůžeme (nákup i dárek pro klienty Diakonie, telefonát od někoho z Křesťanské služby). „Duchovní péče“ není jen péčí o duši. V Bibli je člověk vnímán jako celek i s tělem.

jak o sebe můžeme pečovat navzájem

Všímat si a mít odvahu. Není tedy úplně šťastné někomu říci: „Ty vypadáš hrozně.“ Ale zeptat se „Jak ti je?“ možná právě tehdy, když tušíme, že to, co druhý odpoví, se nám nebude poslouchat snadno.

Být v kontaktu. Sbor je síť. Síť funguje, když v ní lidé o sobě vědí, když se nejenom od pohledu registrují.

Návštěva. Když jsem začal dělat faráře, myslel jsem si, že na každé návštěvě musíme v rozhovoru dojít „na dřeň“, aby to byla ta pravá duchovní, farářská návštěva. Houby! Stačí přijít, posedět, pít čaj, naslouchat, být spolu. I to může být někdy evangeliem.

Modlitba. Modlit se za toho druhého. Říci mu, že se za něj modlíte (pokud to náš vztah dovoluje). Případně ještě víc: modlit se s ním. Modlitba nemusí být dlouhá a nemusí být zbožně formulovaná. Stačí jedna věta: „Pane Bože, ty víš, co XY teď trápí. Buď s ním. Amen.“

Praktická pomoc. Nemám rád větu, i když jsem ji v těchto týdnech sám mnohokrát vyslovil: „Druzí jsou na tom hůř.“ Možná. Ale trápení jsou jedinečná. A nesoutěžíme v nich. Co jeden může zvládat, to je pro druhého fakt velký balvan.

Vědět, kde je naše hranice. Nejsme (většinou) terapeuti, sociální pracovníci, faráři, doktoři, psychiatři, banky. Jsme člověk vedle člověka, sestry a bratři. I v normální rodině se sourozenci nebetyčně se., ale nejsme si lhostejní, nenecháme toho druhého padnout, byť to třeba má podobu toho, že ho předáme do rukou kompetentnějších. A ještě jednou: modlitba není málo. Málo je ovšem druhého odbýt s tím, že se za něj pomodlíme.

ještě jednou o „chybách“

Chceme pomoci víc, než ten druhý chce přijmout. Někdo nám říká, co ho trápí, a my hned vyrazíme s nápady, řešeními, případně úplně přebere-me odpovědnost a začneme rozhodovat za druhého. Člověk většinou ví, že se musí rozhodnout sám a sám si věci odpracovat a nést za ně dospělou odpovědnost. Blízkost a zájem jsou opravdu někdy dost, někdy je to dokonce žádaný luxus.

Zaměníme ty zmiňované role.

Začneme se cítit zachráncem. — Dělá mi dobře, když mám pocit, že jenom já někomu rozumím.

Spirituální obchvat. Věta „Pán Bůh ví, co dělá“ je děsuplná.

Generalizace. „To má teď spousta lidí.“ „Každý si tím prochází.“ „To je holt stáří.“ „Mně se to taky stalo a vidíš, jsem v pořádku.“ Bolest je vždycky této osoby a této chvíle. Bagatelizace ubližuje, krade a devaluje

její jedinečnost. Nechceme být tam, kde to není růžové. Někdo umírá. Někdo se rozvádí. Někdo má vážnou diagnózu. A my mlčíme, vyhýbáme se. Nemoc, stárí, vina strašně izoluje. Někdo vedle nás seděl na bohoslužbách, na kafi, na kavárničce, biblické a najednou zmizel. A my se bojíme, stydíme, nevíme, jak se ozvat.

Popravdě — duchovní péči nás na fakultě moc neučili. Trochu mi pomohly terapeutické výcviky, ale všechny ty zmiňované přešlapy jsem udělal mockrát, a pak také pár ještě horších. A dělám je dál. I když vědomě nechci. Možná i to dělá péči „duchovní péčí“, že doufáme v odpuštění, novou šanci, a hlavně v to, že je ve hře ještě lepší Hráč.

Ondřej Macek ■

Křest Samuela Zajace v Červeném kostele

Johann Georg Lumnitzer

Narodil jsem se posledního května roku 1783 ve Spišské Nové Vsi. Později si mě kamarádi dobírali, že jsem už při narození držel v ruce štětec a paletu. Je pravda, že jsem odjakživa miloval kreslení. Naštěstí můj tatínek Andreas brzy rozpoznal, že mám výtvarné nadání, a měl velké pochopení pro to, když jsem si věčně něco čmáral a byl v těch chvílích tak trochu duchem nepřítomen. Vůbec si myslím, že jsem měl velké štěstí, že jsem se narodil do učitelské rodiny. Tatínek se třeba postaral, abych měl už jako malý chlapec vlastního učitele malířství.

Výtvarné umění, konkrétně portrétní malířství, však nebylo jedinou mojí vášní. Velmi mě zajímala také teologie a učitelství. Stále jsem byl na vážkách, jakým směrem se mám v životě vydat. Nakonec se ukázalo, že všechno se dá propojit. Ale k tomu se teprve dostaneme.

Vystudoval jsem tedy teologii v Lipsku a zároveň i výtvarné umění a vydal jsem se na dráhu akademického malíře ve Vídni a v Drážďanech. Ale znáte to, malíři většinou třou bídu s nouzí a za statisíce se jejich obrazy začnou prodávat až po jejich smrti. Řekl jsem si, že tudy cesta nevede, a vzal jsem místo profesora matematiky a kreslení na německém lyceu v Kežmarku. A právě tady se vyjevilo, že všechny mé talenty do sebe krásně zapadají a mohu je využít společně a k dobru věci. Začal jsem pracovat na školních učebnicích, které hrály zvláště v habsburské monarchii roli srovnatelnou se slavnými učebnicemi Komenského.

Roku 1820 jsem se oženil s Johannou Margarethou Brauser, dcerou evangelického posádkového lékaře v Řezně. Měli jsme spolu sedm dětí, a to už jsem věděl, že budu muset změnit práci, protože nás neuživí ani dva úvazky ředitele a kazatele v Těšíně. Proto jsem roku 1824 s vděčností přijal místo kazatele luterského německého sboru v Brně, který mi díky průmyslovým podnikatelům a bankéřům ve své členské základně mohl nabídnout lepší plat.

Dál jsem kreslil portréty. V Moravské galerii je dnes k vidění můj obraz Jacoba Friedricha Schölla, průmyslníka a představitele evangelické obce v Brně. Vedle toho jsem vydával velké grafické listy pro školní výuku

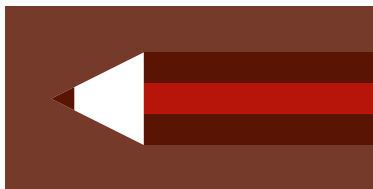
především přírodovědy. Navazoval jsem tak na Komenského Orbis pictus. Myslím, že i dnes v době umělé inteligence by vás nadchly mé kresby lenochoda, klokana či mývala, stejně jako z nich bývali nadšení studenti evangelické školy.

Možná by si někdo mohl myslet, že mě mé umělecké sklony odváděly od práce faráře. Bylo tomu však právě naopak. Faráře jsem dělal s velkým nadšením a nasazením. Přijal jsem i odpovědnou funkci moravsko-slezského superintendenta augsburského vyznání. I zde se zřejmě projevovala nadání, kterými jsem byl obdařen. Někteří dokonce tvrdili, že jsem v pár ohledech zastínil i svého předchůdce, slavného prvního brněnského faráře Viktora Heinricha Rieckeho. Ale to snad ani ne.

Farářem brněnského sboru jsem byl dobrých čtyřicet let. Mnohé rodiny jsem doprovázel po několik generací různými životními branami. Křtil jsem, konfirmoval, oddával, pohřbíval. Jsem za možnost své přítomnosti v těchto zlomových okamžicích v životech lidí velmi vděčný a cítím se obohacený. Také za to, že jsem se dočkal příprav stavby nového kostela v Brně, tzv. Christuskirche. Po letech, kdy byli evangelíci v Rakousku-Uhersku pouze trpěni, bylo obrovským zadostiučiněním si po vydání Protestantského patentu roku 1861 moci postavit nepřehlédnutelný kostel s věží a se zvony na strategickém místě, přímo v centru města, které se tehdy začalo rozrůstat.

7. září 1863 jsem ještě poklepal na základní kámen, zvuku zvonů na novém kostele při slavnostním posvěcení v roce 1867 jsem se však již nedočkal. Zemřel jsem 25. ledna léta Páně 1864.

Iva Květonová ■

JOHANN GEORG LUMNITZER

31. 5. 1783 - 25. 1. 1864

- Evangelický farář,
pedagog, malíř a
hrtec
- téměř 40 let byl
farářem luterského
sboru v Brně (1824-1861)
- moravskoslezský vugsbur-
superintendent (1830-1863)
- ského vyznání (1830-1863)

CÍSAŘ
VYDAL
PROSTANTSKÝ
PATENT!

1861

TEDEŽ
SI I PROTESTAN-
TÉ MOHOU
TĚŠIT
KOSTELY.

IMED-
LHE
VYPRŠEL
SOUVIS-
NÁ
KOSTELA.

17. ZÁŘÍ 1863

SLAVNOSTNĚ
POKLEKANÍ
TENTO ZÁKLADNÍ
KÁMEN, KTERÝ
POČÍNÁ
DÍLO.

K NOVÉ
CHRAMTU
SLOUŽI
JEMU!

HEINRICH FERSTEL

NENÍ NAD
MÁZOVNÝ
VKAŽKY.
JAK TO PROSADIL
KOMENSKÝ
V OBRÁZKOVÝ

KDYBY SE
PÁN TO VÁRNÍK
PÁNČIL
POUSNÁVNÍ

JAKO B.
FRIEDRICH
SCHÖLL

BRNO

Nejen o jednom výročí

Kurz Alfa vznikl roku 1977 v londýnské anglikánské farnosti Holy Trinity Brompton. Jeho prvním autorem byl kaplan Charles Marnham, který chtěl vytvořit jednoduchý, a ne nekonečně dlouhý úvod do víry pro členy sboru. Jméno „Alfa“ prý vymyslela Marnhamova žena Tricia.

V roce 1990 se vedení ujal Nicky Gumbel, bývalý advokát, který se sám obrátil k víře jako dospělý, když z čiré zvědavosti otevřel Bibli. Gumbel výrazně přesměroval Alfou z kurzu spíše pro členy církve na kurz pro lidi, kteří do kostela vůbec nechodí. Měl se stát mostem k sousedům, kolegům z práce, kamarádům, kteří by sami od sebe do kostela nevčkročili, ale na večeri s přáteli možná půjdou.

Alfa od té doby proběhla ve více než 160 zemích a prošlo jí kolem třiceti milionů lidí. U nás ji většina církví používá přes pětadvacet let a má záštitu Ekumenické rady církví, České evangelikální aliance i České biskupské konference.

V Brně I se konají už dvacet let, letos budou mít 3. října kulaté výročí. Když začínaly, hlasovalo pro ně podle poznámek Jiřího Grubera sedm členů staršovstva, proti bylo šest. Jeden hlas rozhodl... Dnes, myslím, patří k rodinnému stříbru našeho sboru. Když jsem se poprvé ucházel o místo faráře v Brně I, bylo mi právě hodně sympatické, že sbor nechce žít jen z podstaty, ale je vědomě misijní.

jak Alfa probíhá

Alfa stojí na třech prvcích, z nichž každému patří zhruba třetina z dvouhodinového večera.

Nejprve je večere. Společné jídlo má být znamením otevřenosti. Jde o to uvolnit se, chvíli si normálně povídat, zaplnit k večeru prázdnější žaludek. U každého stolu sedí zpravidla dva lidé z týmu, kteří jsou připraveni věnovat se hostům. Během večere se vede běžná společenská konverzace, nic víc.

Pak následuje přednáška, zhruba půl hodiny.

A nakonec, v zásadě nejdůležitější část, rozhovor. Někteří z toho mají

docela strach nebo stres. Ideálně by měl rozhovor u stolu sloužit ale k přesnému opaku: aby tu člověk mohl svobodně říci cokoli, na cokoli se zeptat, klidně i nesouhlasit. Nejde o odbornou debatu s přednášejícím, ale o sdílení vlastního pohledu. Klíčové je složení stolu: u žádného nemá být převaha věřících. Nejlépe čtyři až šest hostů na dva tři „domácí“.

Smyslem rozhovoru není hosty dál poučovat. Cílem je naslouchat, s jakými pocity přednášku přijali, co se jim vybavilo, které otázky je trápí. Daleko víc jde o naslouchání a porozumění než o informování o správných odpovědích.

Jsou určitě i jiné způsoby, jak „předávat víru“, ale mám pocit, že tento dobře odpovídá našemu pojetí církve i víry a že ho relativně umíme. Nabídnout společenství, jídlo, srozumitelný civilní výklad a snad i empatický rozhovor.

témata

Během deseti večerů dojde na tato témata. O smyslu a nesmyslu (Jde v životě ještě o víc?), o lidských potížích a o zlepšovatelnosti světa (Kdo je Ježíš?), o Ježíši Kristu (Proč Ježíš zemřel?), o víře, jejím hledání i ztracení (Jak získat víru?), o modlitbě (Má smysl se modlit?), o Bibli (Jak ji číst?), o tom, jak Bůh vstupuje do lidských příběhů (Duch svatý), o zlu (Jak mu odolat?), o uzdravení a pohledu na život a nakonec: A co církve?

proč to vlastně děláme a jak se zapojit

Cílem není naverbovat, ale chuť sdílet něco, co nám přijde důležité, inspirativní, nabídnout to.

Alfa stojí na týmu. Je potřeba uvařit a nachystat večeri. Ideálně v deseti dvojicích. Potřeba jsou ochotní si o víře povídat, naslouchat, povzbudit diskusi, všimnout si, kdo je třeba zakřiknut. Samozřejmě je nutné také nachystat stoly, židle a prostředí. A modlit se za to, aby večer nebyl jen v naší režii.

každý rok je to jiné

Někdy přijde člověk nějak „načatý“ životem, jindy „ezoterik“, který se chce sdílet, jindy známí a kamarádi, ale často také členové sboru, kteří

Neformální rozhovory jsou těžištěm kurzů Alfa.

najednou zjistí, že se o víře vůbec dá mluvit. Nečekejme, že se nám po každé Alfě rozroste sbor. Zkušenost je taková, že přibližně pětina účastníků se díky kurzu nějak zapojí do života sboru.

O čísla tu nejde. Jde o obnovu sboru — o to, že si znovu připomeneme, proč věříme, a učíme se o tom mluvit s druhými.

nabídka pro členy sboru

Určitě je Alfa primárně pro hledající, ale i někdo, kdo ve sboru žije už dlouho, možná celý život, může na kurzu zakusit, jak nelehké, ale třeba inspirativní je mluvit znovu o vlastní víře, zkoušet to civilně, srozumitelně, bez církevních frází, bez samozřejmostí. I dlouholetí křesťané popisují, že teprve na Alfě poprvé pochopili to, co celý život trochu odříkávali.

Možná uslyšíte otázky, které byste si sami nepoložili. Vystavíte se otázce, kterou jste měli léta pohodlně odloženou. Vráťte se k základům.

zapojte se

Ano, píšu tento text přece jen zjištěně... Náš sbor stojí z velké části na

bedrech dobrovolníků a těch v našem docela plném kostele není občas úplně přešršel. A pro Alfu to platí také. Potřebovali bychom tým trochu občerstvit.

Hledáme lidi, kteří by byli i jen na jediný večer ochotni uvařit a prostřít. Nabízíme na oplátku kulinářský večer v lednu v podání Ivy a Ondřeje.

Hledáme někoho, kdo by byl ochoten desetkrát sympaticky přivítat hosty. A pak si s nimi povídat.

výsledky

Někteří absolventi Alfy a Bety jsou pokřtěni. Někdy ve sboru zůstanou, jindy časem zmizí (životními okolnostmi, posuny, nenajdou ve sboru své místo). Trápíme se tím. Nebyl křest úspěchán? Je to jako v podobnosti o rozsěvači (Mt 13)? Nevím. Věřím, že jsme nabídli, ukázali alespoň kousek cesty.

odvaha

V září v kostele rozdáváme letáky s pozvánkou na Alfu. Myslím, že většina z nás si neumí moc představit, že bychom je někomu dali, přeposlali. Kolegovi, známému, nejlepšímu kamarádovi, vlastnímu dospělému dítěti, vnoučeti. Víra je přece intimní. Nechceme ji nikomu vnucovat. A vlastně ji ani o sobě moc zveřejňovat. Je to pochopitelné. Mám to v zásadě podobně. Myslím však, že jsme někdy více ustrašení, než je třeba. Řekl bych, že většina z našeho okolí by s takovou nabídkou naložila svobodněji, než si myslíme. Neodsoudila by nás za ni. Nebude-li je to zajímat, hodí nabídku do koše a nás neztratí... Ale také se může stát, respektive stává se to, že taková pozvánka zrovna „zapadne“ do životní situace, nálady, otevře rozhovor.

Osobní pozvání je cennější než banner na kostele. Pere se to v nás. Rozděluje své světy a kamarády na ty kostelové a nekostelové. Máme víru v životním žebříčku vysoko, ale promluvit o ní je těžké.

Alfa kurz letos začne 23. září.

Ondřej Macek ■

Křesťan a kartotéka

Sbor Brno I se pustil do dlouho odkládané revize kartotéky. E-mailový nebo papírový dotazník vzbudil různé otázky. Chtěl bych se alespoň některé z nich pokusit vysvětlit.

od doporučujících listů po matriky

V některých raně křesťanských pramenech se setkáváme s až tříletým katechumenátem. Uchazeči byli nejen vyučováni, ale společenství také sledovalo způsob jejich života. Cestující křesťané byli vybavováni doporučujícími listy, aby se jich v místech, kam doputují, nebáli. To jsou asi první náznaky evidence.

Jeden z velkých problémů církve spočíval v rozhodnutí, zda má přijmout nazpět ty, kteří během perzekucí odpadli, zradili. Cyprián (zemř. 258) tvrdil, že mimo církev není spásy. Augustin (zemř. 430) rozvíjel spíše pojetí, že kdo do církve skutečně patří, ví jen Bůh, a že holt pšenice roste s koukolem.

Středověk už neznal nečlena církve, leda žida a kacíře. Exkomunikace (vyhození z církve) znamenala sociální smrt, vyloučení ze společnosti.

Luther (1483—1546) si dobře uvědomoval, že ne všichni ve viditelné církvi žijí z víry. Odmítal však představu, že lze církev lidskými prostředky očistit na společenství pouze skutečných věřících. Na rozdíl od radikální reformace, která žádala dospělé vědomé rozhodnutí stvrzené křtem.

Tridentský koncil (1563) definitivně uložil římskokatolickým kněžím vést farní matriky, které se pak nejméně na tři století staly i státními dokumenty. Každý musel být někde evidován a kontrolován (jeho život, vztahy, smrt).

Pietisté se snažili vytvořit církev v církvi, malé společenství těch, kdo jsou skutečně rozhodnutí patřit Kristu, společně se modlí, vzdělávají, posilují. Metodisté naopak měli systém periodického obnovování členství. Kdo chtěl být součástí společenství, prošel jednou za čtvrt roku pohovorem se starším a pak obdržel členský lístek platný pro další období.

V Severní Americe se pak poprvé objevuje model církve, která je nezávislá na státu, členství v ní je dobrovolné a evidované. Díky seznamu existuje právní subjektivita.

U nás mohly evangelické sbory po Tolerančním patentu (1781) vzniknout, pokud doložily dostatečný počet členů (sto rodin nebo pět set osob). Mimochodem, ekonomicky byl počet odhadnut velmi realisticky. Menší společenství se skutečně už potýká s velkými finančními obtížemi, a zároveň takto veliký sbor je ještě přehledný. Jedním z důvodů náboženské tolerance bylo i to, že stát potřeboval dostat tajné evangelíky pod svou kontrolu, evidovat je.

Od roku 1868 bylo konečně možné i z církve vystoupit. Naopak např. po roce 1948 se členství v církvi stalo rizikem a existenčním ohrožením. Českobratrská církev evangelická se v této době ovšem přesto rozhodla, že křtít bude jen při hlavních nedělních bohoslužbách. Rodiče dětí tedy vedla k vědomému přijetí rizika.

neřešitelné napětí

Jak to s námi má Pán Bůh skutečně, díky Bohu nevíme. Já bych osobně byl moc rád, kdyby žádné peklo neplnil a v jeho království jsme se sešli všichni. Být „věřící“ je pro mě oporou a dobrým rozšířením perspektivy pro „tento život“, ne zárukou místa v nebi. A mít k tomu pozemské společenství, kde mohu najít oporu, je většinou příjemný bonus.

Křest je nezrušitelný a neopakovatelný. Zakládá příslušnost ke Kristu. Členství ovšem zakládá právní vztah a je možné ho měnit i rušit. Církve, které se rozhodly obojí spojit a křtít jen ty, kteří vědomě a dospěle vyznávají víru, tím odmítly křest dětí.

evidovat nebo neevidovat

Argumenty pro: nelze popřát k narozeninám člověku, o kterém nevíme, kde bydlí. Evidence není kontrola, ale předpoklad péče. Sbor spravuje majetek, uzavírá smlouvy, zaměstnává. Bez definovaného členstva neexistuje legitimní orgán, který by o tom rozhodoval. Má-li shromáždění povolávat faráře a schvalovat rozpočet, musí být zřejmé, kdo je oprávněn hlasovat. Bez vzájemné závaznosti se církev proměňuje v pouhé

poskytovatele služeb, který obsluhuje zákazníky. Pro řešení konfliktů, zneužití a mocenských selhání je nutné vědět, kdo do společenství patří a kdo je za co odpovědný.

Argumenty proti: seznam může svádět k záměně zápisu se spásou. Velké počty formálních členů bez vztahu vytvářejí iluzi a maskují skutečný stav. Formalizace posouvá církve k typu zájmového sdružení. Členství může splynout s finančním tlakem a církve začne bránit svůj rozpočet místo evangelia. Ostré vymezení znevýhodňuje ty, kdo jsou na cestě a ještě se nerozhodli. Evidence náboženského vyznání je zvláštní kategorií osobních údajů. Seznamy věřících byly nejen ve dvacátém století opakovaně použity k perzekuci. Křestní matrika vypovídá o události v minulosti, nikoli o dnešní víře.

Různé církve proto začaly volit jakési střední cesty. Zvláště evidovat pokřtěné, tedy členy, a (aktivní) členy s hlasovacím právem.

otázka, kterou neradi zmiňujeme

Co dluží církve členovi? Seznamy povinností bývají propracovanější než seznamy nároků. Přitom pokud je členství vztahem, je oboustranné. I člen má právo očekávat, že o něm někdo ví, že za ním někdo přijde, že jeho hlas něco znamená.

Lze z těla Kristova vystoupit?

sloužit těm, kdo do církve nepatří

Osobně bych nemohl být v církvi, která by mi zakazovala být tu i pro ty, jež nejsou jejími členy. Přijde mi důležité, že mohu oddat, pohřbít a mluvit s těmi, kdo věří v „něco nad námi“, že klienty Diakonie a žáky evangelických škol jsou i ti, kdo s církví nemají nic společného, že na naše bohoslužby může přijít každý.

jak to má ČCE

Naše církve má různé řády, které o členství mluví. Asi ne vždy s nimi všichni souhlasíme, ale jsme-li její součástí, nezbyvá nám než se jimi (alespoň v obrysech) řídit.

Práva a povinnosti členů církve ukotvuje náš hlavní dokument, Církevní zřízení: „Církev poskytuje svým členům duchovenskou a pastýřskou péči, církevní služebnosti a účast na správě církve. Od svých členů žádá, aby pilně četli Písmo svaté, aby setrvali v bratrském obcenství života kolem Slova Božího a svátostí, vychovávali spolu s církví své děti ve víře, společně oslavovali Boha, osvědčovali svou víru životem podle evangelia, v lásce sloužili svým bližním a nesli odpovědnost za zajištění hmotných potřeb církve.“

Přijímání do církve atd. upravuje Řád členství v církvi.

A Jednací a volební řád říká: „Staršovstvo zapíše do seznamu členů s hlasovacím právem všechny členy sboru starší 16 let, kteří se činně podílejí na životě sboru, především účastí na jeho bohoslužebných shromážděních nebo jiných aktivitách, a zároveň jsou plátcí saláru. Staršovstvo může v odůvodněných případech učinit výjimku a zapsat do seznamu člena, kterému objektivní příčiny brání podílet se na životě sboru nebo platit salár.“

Neformální kartotéka na kurzu Alfa

Z toho mimo jiné plyne, že je důležité salár platit nikoli za rodinu, ale za jednotlivce.

Od seznamu členů s hlasovacím právem, respektive od toho, kolik je na něm zapsáno lidí, se ovšem nově odvíjejí i podstatné povinnosti sboru k církvi jako celku. Například to, kolik lidí nás zastupuje na seniorátním shromáždění (konventu) nebo v jaké výši jsou nám vyměřovány repar-tice — částka, kterou se podílíme na fungování seniorátu i celé církve.

závěrem

Jsmě tu pro všechny. Pro ty v kartotéce i ty mimo ni!

Neaktualizovaná kartotéka, ve které jsou zemřelí; odstěhovaní; ti, kteří s námi nechtějí mít už nic společného, je nepořádek a také produkování těžko uvěřitelných statistik.

Potřebujeme vědět, kdo chce, abychom se o něj alespoň pokoušeli zá-jímat, a také s kým můžeme počítat (lidsky i ekonomicky).

Protože se od 1. ledna 2027 mění částečně struktura církve (hranice seniorátů), bude muset staršovstvo v říjnu 2026 stanovit, koho bude vykazovat v počtu členů a koho v počtu členů s hlasovacím právem. Od toho se budou odvíjet naše finanční povinnosti. Před každým sborovým shromážděním je ovšem seznam k nahlédnutí a ověření, zda je v něm člověk správně zapsán.

Končím ovšem Biblií: „Radujte se, že vaše jména jsou zapsána v nebesích.“ (L 10,20) Kartotékám snad navzdory...

P.S.

Moc rád bych na tomto místě poděkoval sestrám, které revizi několik let pomáhaly chystat (Petře Vrbkové, Kristině Hellerové, Věře Firbasové, Lydii Zukalové a Ivě Květonové), a zejména Jakubovi Markovi, který technicky velmi náročné řešení nachystal a realizoval (spolu s Evou Havlíkovou).

Ondřej Macek ■

O Jaromíru Procházkovi

(pro Olgu Pikousovou)

Má to být vzpomínka, jenže už jsem starý, a přesně si nevzpomenu, kdy jsem se s panem profesorem Jaromírem Procházkou setkal poprvé. Bylo to na Vysočině někdy na sklonku sedmdesátých let. Vystupoval nenápadně. Ale asi každému záhy došlo, že je to muž nevšedně bystrý, vzdělaný, s velkým rozhledem, a nadto vždy soustředěný, pozorný, vnímavý.

Záviděníhodně dovedl naslouchat. Z toho, jak případně odpovídal v rozhovoru, bylo zřetelné, že vnímá velmi pozorně, a snaží se tudíž co nejpřesněji porozumět, co měl mluvčí skutečně na mysli. Nezejednodušoval.

Často nesouhlasil; čím důrazněji, tím to dával najevo mírněji, vždy vrcholně zdvořile, ba přívětivě. (Probouzel ve mně dojem, že to činí laskavě. Darma vypisovat, jak se mi stýská po takovém postoji v rozhovorech, které se dnes vedou.) Přitom bez výjimky dbal na to, aby i nejobyčejnější věci sdělil pečlivě, pěkným jazykem. Současná kritéria to budou možná vnímat nepatřičně, ale napíšu to: charakterizovalo ho ušlechtilé vyjadřování.

Byl znám obdivuhodným rozsahem informovanosti o společenském dění. A sám jsem si k tomu přidával respekt před jeho vnímavostí k nádhře přírody. A ještě další vnímavost mě na jeho osobnosti opakovaně zaujala: měl hluboký smysl pro hudbu.

Jako laikovi v oblasti historických věd mi zůstal nepředstavitelný rozsah jeho znalostí historie — pokaždé doprovázený schopností zajímavě je sdělit. Opovážím se přitom stručně vzpomenout na jediný příklad.

Měl jsem to štěstí, že jsem jednou byl jeho spolucestující při kterémisi z autobusových zájezdů do Holandska, kam nás pozvali přátelé z tamní reformované církve. Kdo někdy cestoval autobusem do Holandska, ví, jak předlouho trvá, než po německých dálnicích projedete k nenápadné hranici nizozemského království.

Jaromír Procházka s Holandřany na slavkovském bojišti, 19. 9. 1997

Proběhlo to tenkrát jinak. Pan profesor si několikrát v autobuse vzal mikrofon a chvíli povídal. Zajímavě, obsažně. Vyprávěl o osobách a událostech, které v minulosti patřily ke kraji, jímž jsme v Německu právě projížděli. Jména příslušných hrabat i knížat, kurfiřtů i jejich pomocníků a soupeřů, letopočty a sdělení o obyvatelích a dobyvatelích dával do souvislostí, vysvětloval, jak která z událostí ovlivnila to, co následovalo, srovnával s našimi dějinami a současností. Tak to bylo cestou. A když jsme potom s našimi hostiteli po několik dní pobytu v jejich zemi navštěvovali zajímavá místa, pan profesor přesně věděl, kdy, co a proč se tam stalo právě to zajímavé, a vyprávěl o tom. Zaujatě, dovedně.

Při takových vzpomínkách si neumím zapovědět hořkost vůči režimu, který mu soustavně bránil vykonávat povolání, které měl rád a skvěle je uměl — totiž učit. Lidé, kteří se mu snažili uškodit umlčováním, tehdy úspěšně škodili — těžce a nadlouho — mnoha jiným; všem, kdo se s ním nemohli setkat jako žáci a vnímat při tom bohatství jeho osobnosti.

Jsem rád, že jsem se směl s panem profesorem Jaromírem Procházkou setkat.

10. září uplynulo přesně 100 let od jeho narození.

Jaroslav Vítek ■

Téměř celý život

Takže znovu Blažkov! Na konci srpna jsem se setkala se dvěma členy blažkovského kuratoria, s Radkem Šebestou z jedničky a Petrem Sochou ze dvojky. Představovat jsme se nemuseli, známe se... z Blažkova! Radek tam byl poprvé, když mu bylo pět měsíců. Jeho máma tam totiž coby hospodářka trávila celé prázdniny. Vedla evidenci, zapisovala každou deku a peřinu, věděla, kde co je, a chodila nakupovat. To Petr jel na Blažkov poprvé „až“ jako konfirmand. Psal se rok 1972. Případným nezasvěcencům se dopředu omlouvám, že v rozhovoru narazí na velkou dávku blažkovské terminologie. Přípravák, likvidák, heraklitka, mlynář. Snad vám to neu-menší váš čtenářský zážitek. To já jsem zase tápala v názvech některých moto-strojů, na něž hodně odkazoval Radek, a Petr mu zasvěceně přikyvoval.

Jaká je vaše nejstarší vzpomínka na Blažkov?

Radek: Na Blažkově jsme byli s mámou celé léto a táta za námi jezdil na víkend na motorce. Vybavuju si, jak už z dálky slyšíme zvuk motorky. A pak vůni toho dvojtaktu. To jsme milovali. Hodně silná vzpomínka... Táta nás pak vozil po louce, já jsem seděl vepředu na nádrži, brácha David vzadu. Z nostalgie jezdím na Blažkov taky na motorce, mám i dost podobnou JAWU, jakou měl táta, on měl teda ročník 57 a já mám 64 (tu tátovu jsem sice zdědil, ale pak mi ji ukradli). A pak taky jak chodíme s mámou a bráchou s dvoukolákem podél řeky skoro každý den do Strážku do obchodu. Vybavuje se mi mámin modrý kalhotový kostým s páskem, ve kterém chodila nakupovat — připadal mi trochu jako uniforma, tak mi to asi utkvělo v paměti. A pak samozřejmě celé panorama s chatkami a úžasné společenství.

Petr: Naši se sice podíleli na výstavbě Blažkova a dost o tom doma vykládali, ale když jsem se narodil, přestali jezdit. Byl jsem tam teda až v roce 1972, když tam jeli všichni konfirmandi s farářem Heryánem na biblický kurz. No a vzpomínka — koukal jsem, že faráři nejsou jenom ti pánové v taláru, že jo, ale že hrají volejbal, že se dokážou bavit. To byl pro mě neslýchaný zážitek. Přitom při náboženství i konfirmačním cvičení jsme všichni seděli v pozoru.

R: Ale Jarek Vítek nehrál volejbal.

P: Ten ne.

Každý není z Blažkova nadšený, že? Proč třeba?

R: Není tam dostatečný komfort.

P: Mezi oknama jsou škvíry.

R: Kadibudky... Ten genius loci prostě nemusí dejchnout na každého.

Kdy jste se poprvé zaregistrovali vy dva vzájemně?

P: Jeli jsme spolu vlakem. Já jsem tam byl s Václavem a vy s bráchou jste vezli kolo.

R: A my když jsme začali jezdit na mládežnické brigády. Předcházel tě pojem — Peťova fiatka. To bylo ikonické auto — šestistovka, druhá nejmenší fiatka, která se tehdy vyráběla. Odjakživa jsem ji měl spoje-nou s tebou. Vešlo se do ní třeba i čtrnáct mládežníků a jezdili jsme s ní nahoru na louku, těch 200 metrů. To auto jsi měl dlouho, ne?

P: Ani ne, 1981—1987.

R: Tak to je takovej standard.

Jak člověka napadne, že na Blažkově uspořádá svatbu? Zvlášť když rodina nevěsty nemá k tomuto místu žádný vztah.

P: Toto je teda otázka! To by ses měla zeptat někoho jiného! *(Petr se šibalsky usmívá, třeba se časem dozvíte proč.)*

R: Moje žena Zorka nepochází z evangelického klanu, ale díky své tetě vyrůstala v jednom domě s Klocovými, pravověrnými evangelíky. Takže když jsem se Zorkou začal chodit, už věděla, do čeho zhruba jde.

Na Blažkov začala jezdit samozřejmě až se mnou. A vybavuju si, jak takhle sedíme na louce, ještě s mou bývalou holčkou Terezkou a jejím manželem Milanem. Najednou padne otázka na nás dva: „Kdy do toho praštíte?“ A já: „Nevím. Třeba na jaře?“ Podíval jsem se na Zorku, ona se tvářila překvapeně: „A kde?“ A pak asi Terezka pronesla: „No tady, ne?“ Proč ne. Je to vlastně nejlogičtější místo.

P: Miki Erdinger se taky ženil na Blažkově.

R: Jako farářku jsme oslovili Hanku Pfannovou. Znal jsem ji z mládežnických kurzů a moc se mi líbila. Šel jsem teda za svým farářem Jarkem Vítkem, abych mu oznámil, že chci, aby mě oddával někdo jiný než on, a on mně řekl, že je to v pořádku, že pod ni vlastně Blažkov spadá. Ani jsem si neuvědomil, že byla vlastně farářkou v Novém Městě, k němuž Blažkov náleží.

Jarkovi Vítkovi se asi ulevilo, že nemusí kvůli vám jet na Blažkov.

R: Jasně. Když byl kdysi na Blažkově, zažil tam spousty vos, podobně jak to bylo letos. A říkal: „Ty vosy jsou protivný jak východní Němci.“ Tenkrát byla totiž Velká cena v Brně a na ni přijela spousta východních Němců.

P: Jarek Vítek tam taky mívál problémy s dýcháním.

Byly okamžiky či situace, kdy jste dokonce i vy byli Blažkovem znechuceni?

R: Štve mě, co jsou tam lidi schopni udělat. Na přípraváku opravíme čtyři sekery a na likvidáku pak zjistíme, že jsou všechny rozbitý nebo poztrácený; koupíme šroubováky, a pak je jich tam polovina. Určitě to nikdo nedělá schválně, ale stačí jen, že to nedá zpátky.

P: Mně vadí volná lidová tvořivost — tam najednou šroub, hřebík.

R: V rámci nějakého programu se vytvoří obrovské dílo a pak se tam nechá. Pro lidi, kteří pak přicházejí s dalším turnusem a logicky k tomu nemají žádný vztah, je to předmět navíc. Když dělala máma hospodářku, pohlídala si to: pokud někdo něco nevěděl, šel se jí zeptat. Měla o všem přehled. Ani já sám třeba často nevím.

SETKÁNÍ

P: Aspoň přibližně to ale víš.

R: A ještě — jak Zorka nemá k Blažkovu celoživotní vztah, stává se, že když přemýšlí, že bychom si mohli vyrazit třeba v září o víkendu na kola, zjišťuje v kalendáři, že tam mám zase ten Blažkov. Další víkendy pak mám třeba hraní s kapelou. Mrzí mě, že to koliduje s rodinnými plány. Ale když už pak jsem na Blažkově, jsem rád.

Fungoval by Blažkov bez biblického programu?

R: Vždycky naplníme jeho kapacitu ze sborů, a to byl hlavní účel střediska. Osobně jsem vděčný, že naše dcery díky Blažkovu přijaly víru. Doma to neumíme, blažkovský program nám v tom moc pomohl.

Vidíš, zrovna o tom, jak spíš neumíme předávat víru svým dětem, jsme diskutovali na blahoslaváckém Blažkově. Vlastně jsme rádi, že se to může dít i bez našeho urputného naléhání.

Ted' z jiného soudku. Oba jste členy blažkovského kuratoria. Kdo v něm zasedá a jak často se setkáváte?

P: Scházíme se přibližně jednou za měsíc, když není sezona.

R: Peťa je předseda, dohromady je nás tam devět. Za Brno I já, Eva Vojtíšková, Míla Michal, Honza Sebera a Jindra Ryšavý coby náhradník.

P: Za Blahoslavák já, Helena Mahelová, Tomáš Bouda a Kuba Ryšavý.

Jak probíhá rozhodování?

R: Když jednáme o odborné věci, je dobré, když to rozhodne ten, kdo tomu opravdu rozumí. Čím víc lidí, tím hůř se něco takového dohodne.

P: Naposledy jsme hodně mluvili o tom, jestli zůstane v jídelně krb, jen ho opravíme, nebo se pořídí krbová kamna.

R: Byl jsem pro, ať to zůstane takový, jaký to je. Ale byl jsem v menšině. Tak jsem napřel všechny síly, lobboval jsem, kde se dalo, aby zůstal krb. Kamna by přese mě prostě neprošla.

Vydělá si Blažkov na sebe dost?

P: Jo, s odřenejma ušima.

R: Evička Vojtíšková každý rok vyřizuje dotaci z Jihomoravského kraje.

Jedná se o program Podpora volnočasových aktivit dětí, mládeže a spolků. Kromě doby covidu se vždycky povedlo dotaci získat.

O jakou částku se jedná?

R: 45 procent z toho, co vymyslíme. Na začátku roku si řekneme, co nového bychom mohli udělat, co bychom mohli opravit. Když je to hodně důležitý, budeme to dělat tak jako tak. Pak to dáme do žádosti, a když to projde, je to dobrý, když to neprojde, uděláme to později nebo na etapy.

Co nového jste připravili pro tuto sezonu?

R: Fasádu na zděným domě. Z toho mám radost.

P: Jsem zvědavěj, jak na její novou tloušťku budou pasovat okenice.

R: Kluci říkali, že se to tam snad vejde.

Co byste chtěli, ale nemůžete uskutečnit?

R: Dost dlouho jsme uvažovali o čističce, ale dokud bude žít mlynář, nebude to.

A jak by fungovala?

R: Kadibudka by se nevyvážela, ale tekla by do čističky a čistá voda by se vsakovala někde v olšínách. Ale mlynář tam má zřejmě zdroj pitné vody, a i když je to asi 500 metrů, nechce vůbec o čističce slyšet.

P: Já se mu nedivím.

Nevyžadovala by nějakou speciální údržbu?

R: Tato kořenová právě ne.

Bude na Blažkově někdy myčka?

R: Až bude čistička, bude myčka. Ale popravdě řečeno — zatím jsme nenašli vhodný typ myčky, který by vyhovoval táborovému provozu. Standardní myčka zvládne deset souprav nádobí, my ale potřebujeme mít do večere umytých šedesát souprav. Navíc — s těma zkušenostma, které máme, by to s ní stejně špatně dopadlo. Takový stroj musí někdo

Petr Socha (ve firemní košili DPMB) a Radek Šebesta (v motorkářském)

umět obsluhovat. Například pila měla za čtrnáct dnů tupej řetěz a nikdo to ani nenahlásil, loni odešla trouba a dozvěděli jsme se to, až když jsme ji potřebovali používat. Uvažovali jsme o konvektomatu — ale s tím se taky musí umět pracovat, a navíc by to vyžadovalo přestavbu kuchyně. Radši koupíme dvě klasický trouby, se kterými umí zacházet každý.

P: Teď se pokazila mikrovlnka.

R: Sice nejsem příznivcem přístupu „něco mi přebývá, a tak to dovezu na Blažkov“, ale zrovna stará mikrovlnka funguje někdy lépe než nová.

A splachovací záchod?

P: Jeden by mohl být v baráku pod schody.

R: To by bylo dobrý. Ale každej rok se řeší prasklá vodovodní baterie. Nestačí vodu zavřít, musí se to i vypustit. Tak kdoví, jak by to vypadalo se záchodem.

Jakou největší pohromu — co si pamatujete — zažil Blažkov?

R: V roce 1984 byla obrovská bouřka. V noci padaly stromy, dva spadly na auta, na škodovku a žiguláče, ale chatu to jenom štrejchlo. Vedla je Boží ruka... I když — ta dvě auta byla zrovna farářů. Tenkrát lehly všechny okolní lesy.

P: Podobně v roce 2011 nebo 12. To spadly dva smrky za jídelnou a teď se mezi chaty. A pak ty krádeže — předloni nám vybrali dílnu, jednou vlezli vikýřem do baráku a odnesli robot, pak spodem přes sklep. Nějací mladí borci rozházeli klíče od chatek po lese a silikonem zalepili zámky.

To je vynalézavé!

P: Spíš na nás měli spadeno.

Řekněte, co byste ještě potřebovali dodat, vzkázat.

P: Od ledna budeme shánět nové kuratorium.

Počkej, Petře, ty budeš končit?

R: To si nedovedu představit! Musíš to vydržet co nejdýl, nikdo to neumí jak ty! Ty to držíš na nohách, ani si to neuvědomuješ, bez tebe by byl chaos. Nikdo si neumí přestavit, co to všechno obnáší. Když jsme tam teď byli s jedničkou, staral se o středisko Standa Heller, ale po týdnu, jak mi říkal, z toho byl úplně hotovej. Říkal mi, že ani netušil, kolik toho je.

P: Dobře se ale do toho vžili Kuba Ryšavý a Tomáš Bouda.

R: To by ale koukali, kolik zastřešení toho všeho sežere času.

P: No, tak děkuji za povzbuzení.

Jak dlouho jsi, Petře, v kuratoriu?

P: Asi od roku 1984.

SETKÁNÍ

To je většina tvého života! A ty, Radku?

R: To byla ještě Eva Boudová na světě a potkal jsem se tam i se svým tátou. Myslím tak od roku 2005 nebo 2006. Takže dvacet let.

Na závěr, když dovolíte, mám pro vás kvízové otázky: Jaro, léto, podzim nebo zima na Blažkově?

R: Léto.

P: Léto. Ale jaro je tam krásný. No, na podzim je tam taky pěkně.

R: Václavky, co?

P: No jo.

Heraklitka, nebo budova?

P: Heraklitka.

R: Budova.

Umývání nádobí, nebo uklízení jídelny?

R: Uklízení jídelny. Nesnáším nádobí.

P: Asi taky. Hlavně teď — v létě mě u nádobí chytly záda.

Výlet do Strážku, nebo na Mitrov?

P: Do Strážku.

R: S dětma na Mitrov, s klukama na pivo do Strážku. Nebo takto: na Mitrov! Tam se jde přes Strážek.

Kolem mlynáře brodit, nebo jít hrdě přes mostek?

R: Přes mostek — já se s mlynářem vždycky domluvím.

P: Přes mostek. Ale když tam není mlynář.

R: Já tam můžu jít, i když tam je. Když jsem s ním kdysi přátelsky popíjel, říkal jsem mu, že chodím přes jeho mostek. Řekl mi: „Ty můžeš!“

Spacák, nebo peřiny z domova?

P: Spacák.

R: Dřív peřiny, teď spacák.

Po obědě pivo, nebo víno?

R: Pivo. Po večeri spíš víno.

P: Pivo po obědě, jasně.

R: Vondra by se v hrobě obracel. Tyjo, toho jsme ani nezmiňovali, to byla velká osobnost.

P: A Vlasta Bureš! Ale k tomu pivu: s Evou Kazdovou jsme vedli debatu, že se na Blažkově pije i před dětma, dokonce děti přinášejí rodičům pivo ze sklepa.

R: Já jsem třeba nechtěl na Blažkov brát výčep, i když to miluju. Kastl budiž.

P: Nerad tam dolů chodím pro pivo, taky se mi to nelíbí, i když pár jsem si jich natočil.

R: Přes to všechno pijou děcka míň.

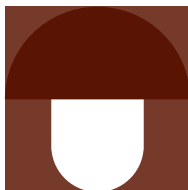
P: Ale těším se na pobyt se seniory, to si po ránu dáváme do náprstku miroslavskou slivovici.

Svítá, nebo Nová píseň?

R: Já mám strašně rád Novou píseň, Svítá ji sice vytlačil, ale i tak jsou v Nové písni někdy lepší verze písní: lepší, zajímavější akordy, lepší texty. Prostě co zná člověk dřív, přijde mu lepší.

P: Spoustu z těch písní znám z paměti, ale nedokážu říct, který zpěvník je lepší.

Lenka Dobrovolná ■

Ráno na Blažkově

Chladný, čerstvý vzduch. Jaká nádhera, jaký dar po tolika horkých dnech — díky!

Na teploměru před kuchyní jedenáct stupňů, krásný pohled, a ještě lepší pocit.

Jdu ven. Na běhání se necítím, ale nemůžu zůstat sedět.

Znamá cesta kolem pole. Při minulé návštěvě bylo ještě zelené, obilí stálo. Teď je sklizeno. Poslal Pán dělníky na svou žeň? Nebo prostě přišel čas? Nechávám se poslat? Jdu dál. Na křižovatce pozdravím Ježíše. Kolem se leccos mění, ale jeho čin zůstává stále platný, živý, neexpiroval uplynulým časem. Děkuji. I dnes.

Vyhlížím místo odbočení ze silnice k řece. No, tudy by to šlo, ale do těch kopřiv se mi nechce. Vlastně bych mohla jít po druhém břehu po modré. Značka tu je, i most přes říčku, jen ta cesta není příliš chozená. Navíc něco pokácel kůrovec, něco lidé, vypadá to tu jinak. Škoda. Kam zmizela ta cesta?! Asi se po ní nechodí. Může zmizet dobrá, vyzkoušená cesta vyšlapaná generacemi před námi, když po ní přestaneme chodit? Možná rychleji, než bych čekala. A co když ta cesta měla správný směr, smysl, cíl — není to škoda? Hledám, nacházím. Některé značky jsou téměř odříznuté, občas je to spíš jen ten směr než stezka, ale pak najednou je člověk na skutečné, zpevněné, kamenné cestě.

Pane Ježíši, ty jsi prošel před námi. Označil jsi cestu, sám ses jí stal. Nechci ji nechat zarůst svým nezájmem, pohodlnější odbočkou, modernější alternativou. Díky za výzvu k hledání i zaslíbení nalezení té tvé, k životu. Nemám na to ji zpevnit, ale můžu po ní prostě jen chodit a třeba někomu říct, jakou z toho mám radost. Stačí to?

Přechod u totemů. Vody v Bobrůvce je málo, mělo by to jít. Kdysi zřetelná cesta úplně zarostla, ale na druhý pokus najdu správné místo. Kamennů na přechod je dost, ale ohlížím se přece po nějakém klacku, holi jako opoře. A nejlíp dvojité. Opatrně překračuju z kamene na kámen, v každé ruce hůl. Jsem ráda, že mě nikdo nevidí. Vody po kotníky a mé

hole jsou poněkud naddimenzované. A přece se mi to líbí. Cítím se bezpečně, vprostřed se zastavím, dívám se, vzpomínám na dětské programy, když byl ještě les i na naší straně. Jednou to byl Nil, jindy Jordán; před pár lety tu byli pokřtěni naši přátelé... Na druhém břehu odkládám hole a mířím do tábora. Děkuji za tichost i bohatství rána, těším se na lidi. V hlavě mi zní několik variant povídání ke kartám s Božím Slovem (samozřejmě že to pak dopadlo ještě jinak) a to, jaký dar jsou Hesla JB. A jestli je Boží Slovo každodenním požehnáním, oporou na cestu, pak slovo ze Starého zákona může být holí v jedné ruce, slovo novozákonní v druhé. S nimi přejdu bezpečně nejen Bobrůvku.

Děkuji.

*Nový den svítá jak v první ráno, písničkou ptačí jak v první den,
děkuji, Pane, za nové ráno, které jsi stvořil jen svým slovem...*

Iva Oukropcová ■

Táborový dort k jubileu farářky Ivy

Kalendář

Ze sborového kalendáře Brno I

- 11. října skautská neděle a díkůvzdání s benefičním jarmarkem
- 25. října podzimní luft šatníku
- 13. prosince Betlémské světlo v Betlémském kostele

Ze sborového kalendáře Brno II

- 22. listopadu mimořádné volební sborové shromáždění
- 22. listopadu od 18 hodin hudební nešpory v BD
- 5. prosince pečení perníčků v Losově sále

Ze seniorátního a celocírkevního kalendáře

- 20. září seniorátní neděle ve Svitavách
- 25.—27. září brigáda na Blažkově
- 2.—4. října Sjezd (nejen) evangelické mládeže v Třebíči
- 8. října 30 let Evangelické akademie, VOŠ sociálně právní v Brně
- 16.—18. října podzimní školka mládeže
- 6.—7. listopadu konfivíkend
- 7. listopadu konvent
- 6. prosince požehnání Filipce a Egy a ordinace Alžběty Mackové v Červeném kostele

Týden v Brně I

neděle

8.30 bohoslužby v Betlémském kostele

10.00 bohoslužby v Červeném kostele

Od 13. září odcházejí děti po společném začátku do nedělky, kde letos budou probírat biblické příběhy o ženách. Faráři v kostele je budou také otevírat, takže rodiče a děti mohou mít cestou z kostela stejné téma.

14.00 bohoslužby na Rychmanově
Druhou a čtvrtou neděli v měsíci.

pondělí

18.00 zkouška pěveckého sboru Kůrovec

úterý

15.00 modlitební setkání

16.30 biblická hodina pro děti

Budeme si vyprávět příběhy z Bible, hrát hry, zpívat. Čas od času podnikneme nějaké dobrodružství. Bude to fajn.

17.00 biblická hodina pro dospělé

Od 4. listopadu. Jedná se o setkání menšího otevřeného společenství s biblickým textem. Pokoušíme se Bibli poznávat, porozumět tomu, jak se v ní myslí a mluví, a zaslechnout z jejího poselství něco do našeho života. Kromě čtení Bible, krátkého výkladu a rozhovoru o něm jsou součástí těchto shromáždění také modlitby a zpěv. Předností je možnost snadnějšího rozhovoru, sdílení vlastních otázek, pochybností i naopak toho, co nás oslovilo. Probírat budeme knihu Exodus.

18.00 Mezičas

Dvakrát do měsíce. Četba Bible pro generaci mezi mládeží a začátkem rodinného života.

18.00 příprava pro učitele a průvodce nedělní školy

Jednou měsíčně.

středa

15.00 kavárnička

Pravidelné setkávání zejména dříve narozených. Slaví tu své narozeniny i cestují po celém světě díky fotografiím, o které se s nimi dělí ti, kteří ještě vyráží do světa. Hlavní program tvoří biblická úvaha, modlitba a píseň. Poté následuje vzájemné sdílení.

16.30 dorost

Rozhovory, přemýšlení o Bibli, zpívání, hry pro náctileté. Jednou za čtrnáct dní.

18.00 mládež

Bible, modlitba, rozhovory, zpívání, hry.

18.00 kurz Alfa

Od ledna pak navazuje prohlubující kurz Beta.

čtvrtek

10.00 klub otevřených dveří

Klub je určen pro maminky s malými dětmi a schází se na faře na Opletalově každé první a třetí čtvrteční dopoledne v měsíci. Program tvoří společné zpívání, zamyšlení a diskuse nad biblickým tématem (budeme dál probírat biblickou abecedu). Klub je nadále otevřen všem „novým“ maminkám, které by se chtěly k tomuto společenství připojit.

13.30 setkání v Diakonii ČCE

Bývá dvakrát měsíčně. Naši faráři si chodí povídat s klienty chráněného bydlení Ovečka.

16.30 příprava ke konfirmaci

Během přípravy budeme přemýšlet nad tím, čemu věříme, nad čím máme pochybnosti, co je pro nás důležité. Bude dost prostoru pro otázky i hledání odpovědí. Pojedeme na víkendová soustředění.

18.30 Čtvrtek!

Setkání nad tématy z různých oblastí života, vědy, kultury, ale také společné čtení Bible, zpívání, modlitby, poznávání se.

18.00 schůze staršovstva

Bude 17. září; 8. října; 12. listopadu; 10. prosince; 8.-9. ledna, 11. února; 11. března; 8. dubna; 13. května; 17. června. Směřujte své podněty, reflexe, radosti.

Týden v Brně II

neděle

9.00 bohoslužby v Blahoslavově domě

S nedělkou pro mladší a starší děti. Po bohoslužbách je posezení u kávy v Losově sále. Jednou měsíčně bude porada Křesťanské služby.

10.30 bohoslužby v Tišnově

Probíhají v modlitebně CASD, Procházkova 427.

pondělí

17.30 modlitební setkání

Druhé pondělí v měsíci před staršovstvem.

18.30 schůze staršovstva, hospodářská komise

První pondělí v měsíci bude komise, druhé pondělí staršovstvo.

úterý

15.30 biblická hodina pro děti v Tišnově

17.00 biblická hodina pro dospělé v Tišnově

17.15 pěvecký sbor Godháj

Začínáme v průběhu podzimu, zpíváme v Losově sále.

18.15 porada učitelů nedělní školy

Bude jednou měsíčně.

19.00 setkání střední generace

Každé úterý s jiným vedoucím programem.

čtvrtek

9.45 rodičovský klub

Pro rodiče s malými dětmi každý druhý a čtvrtý čtvrtek v měsíci.

14.30 kavárnička

Začínáme v říjnu, setkání proběhnou první a třetí čtvrtek v měsíci.

Programy připravují sestra farářka Jarmila Řezníčková a Petr Socha.

16.30 biblická hodina pro děti

Probíhá v zadním sále Blahoslavova domu, začínáme 1. října.

konfirmační příprava

Jednou za čtrnáct dnů v Brně a jednou za čtrnáct dnů v Tišnově. Začíná se společně 1. října v Blahoslavově domě, čas ještě doladíme.

sobota

9.30 bohoslužby v Domově pro seniory na Kociánce

Probíhají jednou za čtrnáct dnů.

Anne Franková v Červeném kostele

Od 22. září do 23. října bude Červený kostel hostit putovní výstavu *Nechte mě být, jaká jsem. Životní příběh Anne Frankové*. Výstavu vytvořil Dům Anne Frank v Amsterdamu a v České republice ji nabízí organizace Antikomplex. Do Brna si ji půjčily Egy a Filipka.

Na velkoformátových fotografiích a dalších dokumentech výstava sleduje život Anne Frankové od jejího narození v roce 1929 až po smrt v koncentračním táboře Bergen-Belsen v roce 1945. Její osobní příběh zasazuje do širších souvislostí nástupu nacismu, pronásledování Židů a dalších menšin a druhé světové války.

Výstava ale není jen připomínkou minulosti. Příběh Anne Frankové propojuje se světem dnešních mladých lidí a otevírá témata identity, předsudků, stereotypů, diskriminace i práva člověka být sám sebou.

Důležitou součástí projektu je vrstevnické provázení. Průvodci výstavou budou žáci Egy a Filipky, které proškoli organizace Antikomplex. A tak je snad šance, že i tento vzdálený příběh ožije, promluví a probudí naše aktuální otázky, jak se díváme na druhé, jak spolu žijeme.

Veřejná vernisáž se uskuteční v úterý **22. září v 17 hodin** v Červeném kostele.

Prohlídky pro školy a veřejnost: **po, st, pá 9.00—13.00 | út, čt 16.00—18.00**

Kontakt pro informace a objednání školních skupin: mackova@skolafilipka.cz

Alžběta Macková
Evangelické gymnázium a základní škola Brno

ZVEME VÁS NA VÝSTAVU:
NECHTE MĚ BÝT, JAKÁ JSEM
ŽIVOTNÍ PŘÍBĚH
ANNE FRANKOVÉ

VEŘEJNÁ VERNISÁŽ:

22.9. 2026 V 17 HOD

VÝSTAVA POTRVÁ DO 23. ŘÍJNA

KDE:

V EVANGELICKÉM KOSTELE NA
KOMENSKÉHO NÁMĚSTÍ (ČERVENÝ
KOSTEL)

VÝSTAVOU
PROVÁZEJÍ ŽÁCI
ŠKOLY
EVANGELICKÉ
GYMNÁZIUM A
ZÁKLADNÍ ŠKOLA
BRNO

ČASY PROHLÍDEK

PO, ST, PÁ – 9-13,

ÚT A ČT – 16-18

KONTAKT NA

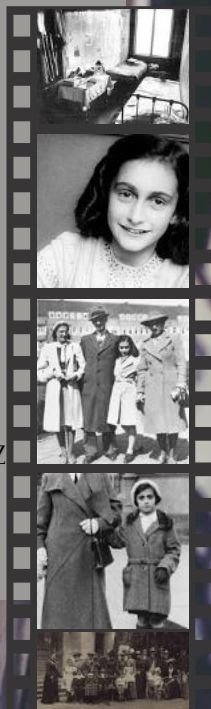
KOORDINÁTORA:

MACKOVA@SKOLAFILIPKA.CZ

VÝSTAVU VYTVOŘIL ANNE FRANK HOUSE
AMSTERDAM. ČESKOU VERZI ZAPŮJČIL
ANTIKOMPLEX – HNUTÍ PROTI XENOFOBII, Z.S.

anti**komplex**
Filipka EGY

List sborů Českobratrské církve evangelické v Brně I a Brně II.
Vychází čtyřikrát ročně, uzávěrka příštího čísla je 27. listopadu 2026.
V tištěné verzi za doporučenou cenu 80 Kč,
lze ji uhradit níže přiloženým QR-kódem. O zaslání elektronické verze můžete
požádat e-mailem na uvedené sborové adresy.

Odpovědná redaktorka Lenka Dobrovolná (lendobrovolna@seznam.cz).
Grafická úprava Jitka Jirásková. Plakát pro děti Iva Tůmová,
presbyterský komiks Petr Dobrovolný.
Fotografie laskavě poskytli Iva Květonová, Alžběta Kubíčková, Petr Lindner,
Olga Pikousová, Matěj Jirásek, Radka Müllerová ad.
Jazykovou korekturu provedl Roy Doušek.
Děkujeme všem přispěvatelům za jejich články.

Registrace MK ČR E12109
Kontakty: FS ČCE Brno I, Opletalova 6, web: cervenykostel.cz;
e-mail: sbor@cervenykostel.cz
faráři: Ondřej Macek (tel. 739 244 754) a Iva Květonová (tel. 734 857 003)
FS ČCE Brno II, Lidická 79, web: blahoslavak.cz
e-mail: sbor@blahoslavak.cz;
administrátor: David Sedláček (tel. 603 186 128)

Brno I

Brno II

